

***175th Birth Anniversary Celebrations of Sri Ramakrishna
and
Platinum Jubilee celebrations of
Sri Ramakrishna Centenary Primary School***

*Souvenir
2011*

RAMAKRISHNA MISSION STUDENTS' HOME

No.66, Sir P.S. Sivaswami Salai, Mylapore, Chennai - 600 004.

Ph : 24990264 / 42107550 Fax: 044 - 4231 2830

E-mail: rkmsHOME@airtelmail.in Website: www.rkmsHOME.org

Offering - Rs.50.00

Published by
SWAMI SATYAJNANANANDA
Secretary

RAMAKRISHNA MISSION STUDENTS' HOME

No.66, Sir P.S. Sivaswami Salai, Mylapore, Chennai - 600 004.

Ph : 24990264 / 42107550 Fax: 044 - 4231 2830

E-mail: rkmsHOME@airtelmail.in Website: www.rkmsHOME.org

Printed at

Multi Craft

No.39, Elango Salai, Teynampet, Chennai - 600 018.

Ph : 044-2431 0419, 2432 0569 Fax : 044-4206 7879

E-mail : multicraft.sathia@gmail.com

பகவான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்

அன்னை ஸ்ரீ சாரதா தேவியார்

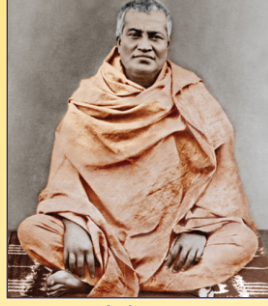

சுவாமி விவேகானந்தர்

பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் நேரடி துறவி சீடர்கள்

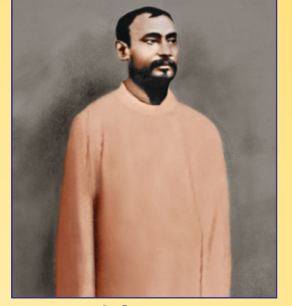
சுவாமி பிரம்மானந்தர்

சுவாமி சிவானந்தர்

சுவாமி பிரேமானந்தர்

சுவாமி யோகானந்தர்

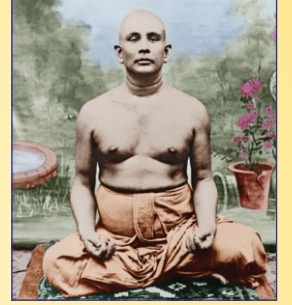
சுவாமி நிரஞ்ஜனானந்தர்

சுவாமி ராமகிருஷ்ணானந்தர்

சுவாமி சாரதானந்தர்

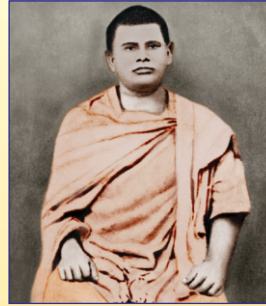
சுவாமி துரியானந்தர்

சுவாமி அத்புதானந்தர்

சுவாமி அபேதானந்தர்

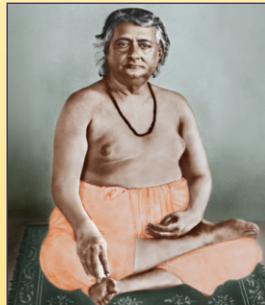
சுவாமி திரிகுணாதீதானந்தர்

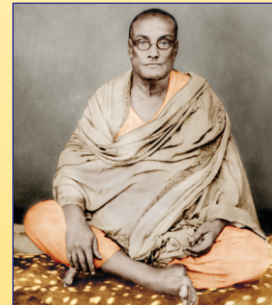
சுவாமி அத்வைதானந்தர்

சுவாமி சுபோதானந்தர்

சுவாமி அகண்டானந்தர்

சுவாமி விஞ்ஞானானந்தர்

Preface

Normally, the annual souvenir is released on the Home Day every year. There is an exception this year as it is proposed to release the souvenir on 5th March 2011, coinciding with the 175th birth anniversary of Sri Ramakrishna and the Platinum Jubilee of Sri Ramakrishna Centenary Primary School. This school was started on the 100th Birthday of Sri Ramakrishna and this is the 75th year of completion of the Primary School.

It has been decided to celebrate the occasion for two days on 5th and 6th March 2011.

The article by Revered Swami Gautamanandaji Maharaj, Adyaksha, Sri Ramakrishna Math, Mylapore, Chennai-4 illustrates how by cultivating the spiritual values of faith, prayer, honesty, love, service and simplicity, we can be free from all mental disorders and live in peace and joy.

Revered Swami Kamalatmananda, Adyaksha, Sri Ramakrishna Math, Madurai in his Tamil article has asked a question “what is true education?” and what are all the books to be taught for bringing solace in this birth as also the next birth.

Revered Swami Atmaghanananda's article deals with the spiritual discipline called puja which forms one of the various practices of Bhakti Yoga.

Revered Swami Abhiramananda has written a very interesting article on Holy Mother Sri Sarada Devi.

Swami Vimurtananda in his enlightening article on “Nithya Kalpatharu” explains the significance of the Kalpatharu day.

Swami Satyayuktananda answers questions on doubts from senior students of Polytechnic. This is a very interesting article.

Swami Namratananda has written an excellent article about the contribution of Sri Ramakrishna on all religions of the world.

Padmasri Dr. Nalli Kuppaswami Chettiar is not only an industrialist and a philanthropist but also has written a number of books in Tamil. In this souvenir, he has contributed a very good article as to how school education shapes a boy's career.

Mrs. Prema Nandakumar writes about the devotional poetry in Tamil of the various Alvars who through their pasurams brought renaissance of bhakti in Tamil language.

The article of Mrs. T.V. Savitri on Vidura Neethi provides interesting reading with a number of Sanskrit anecdotes.

Dr. P. Krishnaswamy, reader, Dept of Philosophy, Ramakrishna Mission Vivekananda College, Chennai-4 writes about the ethical principles of Buddhism and Jainism and their impact on Hinduism. Lt. Col. K. Ganesh's article deals with “Education as a challenge and opportunity”.

Two articles on late Sri S.Jagannathan, old student and Vice President of the Managing Committee are written by Sri M.K.Ramanathan and Sri S.Seshadri. In view of the platinum jubilee of Sri Ramakrishna Centenary Primary School, three articles from Sri C.Raghunathan, Sri Vijayaraghavan and Sri K.Jayaramachandran are included in this souvenir. These are articles about their reminiscences during their stay in the school.

Our heartfelt thanks are due to all the Swamijis and other eminent writers for their valuable contribution in making this souvenir a success.

Our thanks are due to artist Ravi who invariably helps us to adorn the cover page with his inimitable art and the printers Multicraft who have helped in printing. I thank the advertisers for their generous help in response to our appeal.

Swami Satyajnanananda

Secretary

Sri Ramakrishna Math

31 Ramakrishna Math Road
Mylapore, Chennai-600 004
Ph : 24621110 (4 Lines) Fax: 24934589
email: srkmath@vsnl.com
Website: www.sriramakrishnamath.org

BENEDICTION

I am extremely glad to learn that Ramakrishna Centenary Primary School run by Ramakrishna Mission Students' Home is completing 75 years of yeoman service in the field of education, that it is proposed to celebrate the Platinum Jubilee in a befitting manner and that a Commemorative Souvenir will be released coinciding with the celebration of the 175th Birth Centenary of Sri Ramakrishna on 6th March 2011.

The School is catering to the need of the children of staff members of the Students' Home and also of the wards of the general public and imparts "Man-making" and "Nation building" education as propounded by Swami Vivekananda.

On the auspicious occasion of the Platinum Jubilee, I earnestly invoke the blessings of Bhagawan Sri Ramakrishna, Holy Mother Sri Sarada Devi and Swami Vivekananda on all the monastic members, staff, students and parents and pray for the success of the Celebration.

19th August 2010

To

Swami Satyajnanananda
Secretary
Ramakrishna Mission Students' Home
Mylapore, Chennai 600 004

Swami Gautamananda

(Swami Gautamananda)

Adhyaksha

Contents

1.	<i>A Spiritual solution to Anxiety, Stress, Fear & Depression</i> Swami Gautamananda	1
2.	எது உண்மையான கல்வி தெரியுமா? சுவாமி கமலாத்மான்ந்தர்	4
3.	<i>Puja – Its Spiritual Significance</i> Swami Atmaghanananda	7
4.	தூய அன்னையார் சுவாமி அபிராமான்ந்தர்	10
5.	நித்திய கல்பதரு சுவாமி விமூர்த்தானந்தர்	12
6.	<i>Questions and answers (Questions asked by Student Community)</i> Swami Satyayuktanandaji	16
7.	உலகமேவிய மதத்திற்கு ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் சாதனைகள் சுவாமி நம்ரதாநந்த	25
8.	வாழ்க்கையைச் செப்பனிடும் பள்ளிப் படிப்பு பத்மஸ்ரீ நல்லி குப்புசாமி செட்டியார்	30
9.	<i>Devotional Poetry In Tamil</i> Prema Nandakumar	32
10.	<i>Vidura Neeti</i> T.V. Savitri	36
11.	<i>Ethical Principles of Buddhism and Jainism and their Impact on Hinduism</i> DR.P.Krishnasamy	42
12.	<i>Education as a Challenge and Opportunity</i> Lt. Col. K.Ganesh	50
13.	<i>Memoir - S. Jagannathan</i> M.K.Ramanathan / S. Seshadri	55
14.	<i>Looking Back: Cherished Memories of Ramakrishna Centenary Primary School</i> C.Raghunathan	58
15.	<i>Walking Down Memory Lane: Ramakrishna Centenary Primary School</i> T.R.Vijayaraghavan	60
16.	<i>My Reminiscences of Sri Ramakrishna Centenary Primary School</i> K. Jayaramachandran	62
17.	கல்வியின் சிறப்பும் முக்கியத்துவமும் கு. ஜெயராமச்சந்திரன்	63

A Spiritual solution to Anxiety, Stress, Fear & Depression

- Swami Gautamananda

The Professor of Philosophy, Samuel D.Fohr of University of Pittsburg, USA, says: "We are obsessed with our bodies and generally with material aspects of life to the detriment of our souls and the spiritual dimensions of life... This is the main cause of the epidemic of tension, anxiety, depression, fear, gloom and insecurity in our time".

All the above are mental diseases. Disease comes to one who is weak. Therefore, anxiety etc. comes to those who are weak mentally.

What is mental weakness? It is lack of 'will power' (sankalp shakti in Sanskrit). Will power is one of the 3 powers of mind (the other 2 are thinking power and feeling power). Through will power we dictate our body, senses and mind to work. Through will power, we decide that 'we will do this, will not do that' and we make our body-senses-mind (called body-mind complex) obey us.

This will power is like a Commander of an army who orders and the soldiers obey him even against their individual wills. When the Commander is weak, he is unable to order properly and hence the soldiers become indisciplined and the army suffers 'defeat', which means 'accepting our weakness', i.e. 'ourselves becoming weak'.

The Commander in our life is our 'will power'. If he orders properly, we think right

thoughts, speak right words and do right deeds. As a result, we reap good results, viz. we become happy, strong, healthy, wealthy and wise. Such persons can never get mental diseases like anxiety, fear, depression, tension and so on. Therefore, we should make our 'will power' strong to be free from the above mental diseases.

The 'will' becomes strong if we follow 'a discipline of values' in doing our duties of life.

It is like doing various physical exercises of Dand, Baithak, Yogasanas, Surya namas karas, pranayama, weight lifting, boxing, swimming, running etc. All these make us PHYSICALLY STRONG. Similarly, if we practice the value of 'Love' towards all persons and at all times, that makes our will strong. If we speak truth always, we become strong in our will. If we are always honest in earning and spending, we become strong in will. If we think always we are Atman i.e. Infinite divine beings, that we are 'children of God', that we are holy and pure, we become very strong in our 'will'. If we live always a very simple life in food, dress, dwelling etc., we build a strong will power. If we pray and do Japa regularly, we develop a strong will power.

Through prayer we develop a 'super will power' called FAITH. Faith is the power to believe and act on an idea or divine person's

teachings. Faith is the mother of will power. Will power is the mother of mental strength. Mental strength is the antidote to all mental disorders. Thus, if you have faith in your Divine Atman and in God, you can overcome all anxiety etc.

Sri Ramakrishna says, 'If you have faith, you have everything'. Sri Ramakrishna told the story of a man from India who visited Vibhishana in Lanka. Vibhishana was a great devotee of Rama. When the man wanted to return urgently to India, without finding any vessel going to India, Vibhishana tied a leaf, with the name of Rama written on it, to the corner of the cloth of the man and asked him to proceed walking on the water all the way to India. 'Before you reach India, don't see what is in the leaf' he advised the man. The man, when he had almost reached India, took out the leaf and saw only the name of Rama on it. 'Oh, is that all!' he exclaimed and immediately sank into the water. The faith had made the impossible 'possible' (of walking on water)!

We have the historical records of a Dr. James Freeman, a British Officer in Orissa State, who saw 25 devotees of Divine Mother Kaali walking 3 times happily over the burning charcoals spread over 180 ft. long path. It was because of their faith in the protecting power of Kaali and in their own austerity and purity.

Here is another case of supernormal power of faith. A professor of Psychiatry and Neurology at the University of Vienna, Prof. Victor Frankl (1905-97) was cast into a Nazi Camp as a prisoner for 3 years. All the other prisoners died due to the terrible tortures of

rigorous imprisonment. But, because the professor believed that he was 'a Divine Soul' he survived! He also thought that because he believed that he had a mission to experience the soul, he did not commit suicide which many of his colleagues did.

Coming to recent times, we have the case of a NRI (non-resident Indian) lady, Ms. Nila Patel of Detroit, USA, which happened in 2003. Suddenly she had a cerebral haemorrhage and stroke and underwent 3 successive brain surgeries. The doctors had no hope of her recovery. One part of her skull was removed and kept separately in the hospital for frequent examinations.

But even under such situation, this lady, a disciple of late Swami Bhuteshanandaji, then President at Belurmath, was calm, prayerful and had full faith that Sri Ramakrishna would take care of her and guide her to full health. She was heard talking to Sri Ramakrishna 'when will you take me back to our home? I want to sit in front of you alone'. She would, on questioning, tell her nurses about her Guru thus: 'Yes, my guru will make me merge with God when I die'. When some of her friends doubted if she would ever completely recover, she emphatically would tell them her faith that God, after having done so much for her, certainly would not make her a decrepit. She did recover completely without any deficiency!

Now let me narrate an incident of an Arunachal Pradesh Tribal student. This student, a boy of secondary class used to regularly pray singing a number of devotional songs in the printed 'book of prayers'. He subsequently got admitted to

the Agricultural University of Hissar. Being alone in his hostel room and away from home, he fell into a terrible depression. He one day felt that he would run away from the hostel. At that time his eyes fell on his 'book of prayer' of songs lying on his table. He mechanically took it up, turned a few pages and started slowly singing them to himself. Lo! His mind was transported, like a miracle, to his school days when he sang them in the hostel daily! This changed his mood into a happy one and depression disappeared quickly! The prayer which rests on faith had restored his mental health!

Swami Vivekananda exhorted all people to assert their faith in their own divine Self - that they are the infinite immortal Atman. He asked them to constantly repeat 'Shivoham' (I am Shiva).

I am reminded of a wonderful story by the great Hindi fiction writer and Novelist, Premchand. It is titled ID-GAAH, celebration of the Muslim festival of Id.

Ahmed, a Muslim young boy, the son of a poor widowed mother in a village, wants to visit the nearby village where a 'mela', a village market, was going on. Many other young boys of his age from the same village also attended the same. They all carried sufficient money to purchase playthings of their choice, but Ahmed could not get more than 10 paisa from his poor mother. After enjoying the sights in the mela, he and the other boys, were returning. On the way each showed his dolls made of wood, wax, cotton,

celluloid or clay with great pride. The turn of Ahmed came. He had thought and thought about what he would purchase with the only 10 paisa he had. He remembered his mother burning her fingers daily while roasting chapatti on the burning charcoal. Hence, he purchased a pair of tongs made of iron with which she can now roast chapattis comfortably. He now felt proud about his purchase. When the boys saw his tongs, they looked down upon it as worthless. 'See the beauty, the colour and craftsmanship of our dolls' they teased him.

Now Ahmed said to them, 'See the strength of my tongs. I dash it on the ground, it does not break. I drown it in water, it does not dissolve. I put it into fire, it does not get burnt. Can you do the same with your dolls? Can any of you?' he challenged. None dared. Ahmed waxed now with joy! He explained them how, in addition, the tongs would help his dear mother in roasting chapatti on fire! All the boys felt crestfallen. They accepted the victory of 'the tongs' of Ahmed over all their flimsy dolls!

Faith is like that tongs which can face any danger and even death. Faith also, like the tongs, helps doing good things and bringing joy and peace to one's own self and to the society at large.

Thus, we see that by cultivating the spiritual values of faith, prayer, honesty, love, service, simplicity and so on we can be free from all mental disorders and live in peace and joy.

Puja – Its Spiritual Significance

- Swami Atmaghanananda

The Goal and the way:

“Each soul is potentially divine. The goal is to manifest this divinity within, by controlling nature, external and internal. Do this either by work, or worship, or psychic control, or philosophy- by one, or more, or all of these- and be free. This is the whole of religion”, is the famous and oft-quoted statement of Swami Vivekananda, which clearly highlights the supreme goal of life and the four main paths, namely karma, bhakti, jnana and raja yogas, leading to that goal. Swamiji has made it clear that one may reach the goal through any one of these four yogas or through more or all of them. However it should be noted here that no one of these four yogas is completely exclusive of the other three yogas. Rather each yoga includes in it elements of the other three yogas as well.

In this article we are only concerned with the spiritual discipline called puja which forms one of the different practices of Bhakti-yoga.

Bhakti- Yoga:

Bhakti is defined as intense love for God. Sri Ramakrishna has explained the concept of bhakti in simple words: “The point is, to love God even as the mother loves her child, the chaste wife her husband, and the worldly man his wealth. Add together these three forces of love, these three powers of attraction, and give it all to God. Then you will

certainly see Him.” Again he says, “ One should feel a yearning for God like the yearning of a man who has lost his job and is wandering from one office to another in search of work” In the words of Swami Vivekananda, “Bhakti-yoga is a real, genuine search after the Lord, a search beginning, continuing and ending in Love. One single moment of the madness of extreme love to God brings us eternal freedom. This love cannot be reduced to any earthly benefit, because so long as worldly desires last that kind of love does not come.”

Love is an essential nature of the human soul. Even in the cruel heart of a murderer there exists love for at least his wife and children. When this human love is purified and directed towards God it is called bhakti. To quote again Swamiji, “There is bhakti within you, only a veil of lust-and-wealth covers it, and as soon as that is removed bhakti will manifest itself.” Sri Ramakrishna would say that a needle covered with dust does not get attracted to the magnet however closer to the magnet the needle may be. But once the dust is completely removed off the needle, it at once gets drawn to the magnet. So purity of mind is the prime requisite for developing love for God. The various means of purifying and converting human love into divine love is what is called bhakti-yoga. Various schools of bhakti have developed different methods of devotional

Secretary, Vivekananda College, Mylapore, Chennai - 600004.

practices, of which japa (repetition of God's name), prayer, worship and meditation form the common practices. It should be noted here that worship (puja) contains in it all the above mentioned devotional practices as its main limbs.

Puja (Worship):

Puja in Hinduism is conducted mostly as per Vedic or Agamic traditions only, though both share certain common practices. In the Vedic tradition worship is called 'yajna', whereas in the Agamic it is called 'puja', though the aim of both the types are same, i.e., realisation of the divine. All the major sects like the Saiva, Sakta and Vaishnava have their own Agamas. There are only minor variations in the rites among them.

As pointed out earlier, the major impurity of mind is selfishness born of egoism, which obstructs the development of divine love. This is to be countered by a continuous and loving act of sacrifice in the form of service to the Lord ending in total surrender to Him. This idea is echoed in the famous sloka of Srimad Bhagavatam, wherein Prahlada, the great devotee of Lord Vishnu, describes the various devotional practices culminating in total surrender to the Lord: "Listening to the stories of the Lord, singing His glories, constant remembrance of the all-pervading Lord, serving Him in His devotees, ritualistic worship of Him. Constantly saluting the Lord, doing all work for His sake, friendship with the Lord and total surrender to Him".

One of the best practices to develop the spirit of surrender to God is to perform puja to any Personal God, which involves sacrifice, meaning, offering of various things to the Lord without any expectation in return. Whatever one offers to the Lord should be

based on pure love, which doesn't expect anything from Him except to love Him. So the basic idea behind puja is not what is offered to the Lord, but with what attitude it is being offered. This is what the Lord Himself says in the Gita that He is pleased even with a leaf, flower, fruit or water, but offered with true love.

The main elements of a puja in general consists of the following: purificatory rites, divinisation of the worshipper, invocation of the Lord, serving or worshipping the Lord with various upacharas (offerings), japa and finally surrender of the fruits of worship to the Lord.

Purity of body and mind is the most essential quality to be acquired to worship God with the right spirit of devotion and dedication. There are a number of rites to purify all the objects used in puja, more importantly, the body and the mind of the worshipper. Bhavana or conceptualisation is very much needed in the exercise of the purificatory rites which acts on the deeper levels of the mind to establish purity.

There is a popular statement, 'devo bhootvaa devam yajet' meaning, 'become divine to worship the divine Lord'. Human love is based on selfishness and egotism with which it is impossible to relate oneself with the Lord on a spiritual basis. So divinisation of the worshipper forms the most important rite in the puja, which gives him the needed qualification to worship the Lord with a spiritual attitude of love and surrender.

After thus acquiring the divine nature, the worshipper invokes this divine spirit into the image in front of him, which is called avahana or prana pratishta.

Then follows the various upacharas or service to the Lord in which flowers, sandal paste, dhoopa (incense), deepa (waving of light), fruits etc. are offered ending with pushpanjali, meaning, offering of handfuls of flowers at His Lotus Feet. Having thus acquired through all these rituals a concentrated mind infused with divine love, the worshipper is now in a position to do japa and meditation on the Lord, the culmination of the whole puja.

The most important aspect of the whole puja is the surrender of the fruit of worship to the Lord at the end of the puja.

The primary aim of puja is to develop a special relationship with God characterised by self-surrender and loving service to Him, pleased with which the Lord showers His abundant grace and joy on the worshipper. Sri Ramakrishna illustrates this point through a parable. A poor servant working in the farm of his landlord goes with a pumpkin harvested by his hard work and offers the same to the landlord saying, 'Sir, this pumpkin is from your garden'. Seeing the servant's humility and his love for him, the landlord, highly pleased, makes him sit beside him, an act which the servant would never have dreamt of and can never expect also. Thus Sri Ramakrishna points out that God's grace cannot be demanded or purchased by any means, but only by pleasing Him with unselfish love and total surrender to Him.

As mentioned in the beginning, the main purpose of puja is to reduce egoism and develop a loving relationship with the Lord to obtain His grace. Bhavana or devotion is more important in the puja than the various

rites. This does not undermine the value of the ritual itself, but it should be coupled with devotion.

The life of Sri Ramakrishna ever stands as a shining testimony to the efficacy of puja as a spiritual discipline. Words fail to portray the outburst of devotional frenzy seen in the worship done by Him! His loving disciple Swami Ramakrishnananda also, like his Master, demonstrated in his life the same truth of puja being an act of loving service to the Lord!

It should be remembered that puja is not to end within the four walls of a shrine and with certain rituals. Puja done with the right spirit should in time convert the whole life into worship of God, feeling His presence everywhere and in every object, living and non-living, as demonstrated in the lives of the great devotees of God.

Before concluding this article it must be mentioned here that without the prerequisite of a certain degree of purity of mind and devotion, puja would degenerate into a mechanical activity, not rewarding any spiritual benefit. Such a puja would be like the saying, 'nearer the church, but far away from God'. In this context Swamiji says, "....And if a man is selfish, even though he has visited all the temples, seen all the places of pilgrimage and painted himself like a leopard, he is still further off from Shiva." So a selfish person cannot worship God in the right spirit. It is better for such a one to engage himself in any type of service activity to reduce his selfishness. In this context Swamiji's clarion call for 'Service to man as worship to God' assumes great importance.

Questions and answers

(Questions asked by student community)

- Swami Satyayuktanandaji

How can we define responsibility?

Responsibility!!!

Taking the whole responsibility in our shoulders and suffer for others really we are the blessed one that will be the right way of understanding.

Actual meaning of responsibility we can also define as follows; The social force that binds you to your obligations and the courses of action demanded by that force instilling the sense of duty, every right, every opportunity, every obligation; every possession, all the duties implies responsibility.

A form of trustworthiness;---- the trait of being answerable to someone for something or being responsible for one's conduct; Makes people say, he holds a position of great responsibility"

1) Which way of thinking is better for humans?

Answer : *Being open minded and thinking liberally or being closed minded and conservative... I think it's best to be a little of both thinking is the most important faculty in human being. Whether closed mind or opened mind both one day or other day come to get into the action.*

For the opened minded reaction will be very quick. In the case of closed mind reaction will be less. But in both there is advantage and

disadvantage. Subjectively open minded will get quick results.

2) What is the difference between sadness and anger?

Answer: *According to the dictionary, sadness is defined as unhappiness, and unhappy is defined as displeased, and anger is defined as a strong feeling of displeasure. So then, what is the difference between sadness and anger? If someone would offer better definitions so as to distinguish these concepts more clearly, that would be great.*

Sadness makes one think deeply, anger will not allow person to think.

In sadness intellect works more, but in anger, through blood, heart works more, beats increase.

By sadness person becomes inactive, By getting anger person becomes more active.

Sadness creates depression, anger creates aggression.

For sadness reason is low dopamine (can also create psychological distress).

From angry person whose oxytocin levels fell in response to remembering a negative emotional relationship, reported greater problems with experiencing anxiety in close relationships.

Sadness comes with fear and in the depth they will feel anger.

Correspondent, Residential High School, Ramakrishna Mission Students' Home, Mylapore, Chennai - 600004.

3) Why is philosophy not liked by the masses, is it because it offers less answers, and more questions?

Answer: I find people to be too scientific or too religious these days. There are too few philosophers who think and question things on a philosophical level. Who else agrees? And why is this? Or am I deluded?

Philosophy is not a theory but getting vision in life. The word philosophy literally means love of wisdom.

To properly understand the contemporary philosophy of science, it is necessary to examine some basic components of science. The components of science are data, theories, and what is sometimes called shaping principles.

It is evident that theories and data by themselves are insufficient for science to work, and thus other factors are needed for science to operate. This group of factors in the nature of science is that of shaping principles, which can be used to select theories and form the foundations of science. Many assumptions are made in science. One example is the uniformity of nature. That is, the belief that, natural processes operate in a fairly consistent manner. This shaping principle is the basis for the idea of natural laws.

The notion that religion and science have constantly been at war is not without foundation. It is true that there have been some religious people who have disagreed with the scientific community.

Now enter the philosophy so it is actually well known truth is science and religious ideas are mingled in philosophy.

4) What is the best way to be happy?

Answer: Best way to be happy is to be satisfied.

Satisfaction comes only within what we have already.

Satisfaction will never come in what we are going to get.

So getting satisfaction is the only way to be happier than anybody in this world.

5) What causes some people to become arrogant while others are humble?

What is "arrogance" and why it happens to so many? what are root causes of it? and how are "Humble" people like and how they can be this way, but also be firm and not be pushed around either?

How common a problem and where? Between who will be most often and what are best ways to deal with "arrogant" people?

Answer: When one becomes complex becoming arrogant, when one is simple becoming humble.

Humble will be very strong, like grass and will not fall at the time of cyclone. You can see the strength by bending and giving way to others. At the same time stand on own feet firmly. That is strength.

Whereas arrogant attitudes are like tree look very strong; in the time trials and misery that is to say cyclone it will fall within no time.

The best way of dealing with such arrogant people in day to day life is to "ignore" them.

6) If I like the philosophy of Ayn Rand, what other philosophers would I enjoy?

I am very new to philosophy and I started reading Ayn Rand. Being a libertarian and an atheist, I am thoroughly enjoying it. I would like to expand my grip on philosophy, so I'm wondering who else I should pursue? I'm thinking Dostoevsky, Aristotle, and Nietzsche?

Answer: Any Rand (born Alice Rosenbaum) is a fascinating person and an inspiring advocate of freedom but a very mixed blessing philosophically.

She very properly realized that, since the free market is built upon voluntary exchanges, capitalism requires firm moral limits, ruling out violence, coercion, fraud, etc. That was certainly not a concern of Nietzsche, but it was very much a concern of Adam Smith.

Rand's description of "concept formation" seems more sensible. Qualities are "abstracted" from experience and formulated into concepts. Rand shoots for a "conceptualist" theory of universals;

which avoids an Aristotelian "realism" of substantial essences on the one hand and the subjectivism of "nominalism," where universals are just words, on the other hand.

However, a conceptualist theory cannot be consistently maintained.

I can suggest you the names Hegel, Hume, Kant. These are the real things you can enjoy.

7) If actions are stronger than words, why is the pen mightier than the sword?

"Pen mightier than the sword"!!!

Answer: Thinking creates the action. So thinking is subtler than the action. Pen controls the thinking.

Sword is related to action, can cut only the flesh. Writing affects the mind where thinking originates.

That is why pen is wiser than the sword.

8) What is the significance of "Essentialism" in Philosophy..?

Answer: It tries to instill all students with the most essential or basic academic knowledge and skills and character development.

There are many aspects of character development, and your character could be nearly as deep and complete as anyone you might know in real life.

9) Is Love a state of mind or a state of spirituality?

Answer: Love is the state of spirituality. Mind differentiates the love and hate. Being emotional and affectionate cannot be love.

Love needs unselfishness. Selfish love cannot be considered as love at all. Unselfishness and spirituality go together, unselfish love leads to spirituality. So love becomes the property of spirituality.

10) Is one of the best things one can learn as they "mature" is to learn not to worry about anything much? and just be patient?

How one learns this or not and how learning to not worry is best or not? how different in youth and why?

Answer: Maturity, one gets by experience, worry or not worry will not make any big difference. By involving one self in activity and mixing with people, work together are the way to get matured.

11) Why is life inexplicable?

Explain, please. thank you!

Answer: Life is a constant struggle, it is becoming gradually simple to complex.

In primary level every thing is explicable, in complex condition every thing becoming inexplicable, so the life also inexplicable.

12) What is the difference between real and reality?

Answer: Reality----

The state or quality of being real; actual being or existence of anything, in distinction from mere appearance; fact.

Real-----

1. *Being or occurring in fact or actuality; having verifiable existence: real objects;*
 - a) *Real illness.*
 - b) *True and actual; not imaginary, alleged, or ideal: real people, not ghosts; a film based on real life.*
 - c) *Of or founded on practical matters and concerns: a recent graduate experiencing the real world for the first time.*
2. *Genuine and authentic; not artificial or spurious: real mink; real humility.*
3. *Being no less than what is stated; worthy of the name: a real friend.*
4. *Free of pretense, falsehood, or affectation: tourists hoping for a real experience on the guided tour.*
5. *Not to be taken lightly; serious: in real trouble.*
6. *Philosophy Existing objectively in the world regardless of subjectivity or conventions of thought or language.*
7. *Relating to, being, or having value reckoned by actual purchasing power: real income; real growth.*
8. *Physics of, relating to, or being an image formed by light rays that converge in space.*
9. *Mathematics of, relating to, or being a real number.*
10. *Law of or relating to stationary or fixed property, such as buildings or land.*

14) Please explain study of human social behavior

Answer: The study of human social behavior especially the study of the origins, organization, institutions, and development of human society.

Analysis of a social institution or societal segment as a self-contained entity or in relation to society as a whole.

"To understand the true quality of people, you must look into their minds, and examine their pursuits and aversions." - Marcus Aurelius

"Social movements are at once the symptoms and the instruments of progress. Ignore them and statesmanship is irrelevant; fail to use them and it is weak." - Walter Lippmann

"He was a sociologist; he had got into an intellectual muddle early on in life and never managed to get out." - Iris Murdoch

"No sociologist should think himself too good, even in his old age, to make tens of thousands of quite trivial computations in his head and perhaps for months at a time. One cannot with impunity try to transfer this task entirely to be mechanical assistants if one wishes to figure something, even though the final result is often small indeed." - Max Weber

15) What is the applicability of philosophy of Socrates nowadays?

Please explain formally and in details.

Answer: Socrates: Although he was well known during his own time for his conversational skills and public teaching, Socrates wrote nothing, so we are dependent upon his students (especially Xenophon and Plato) for any detailed knowledge of his methods and results.

The trouble is that Plato was himself a philosopher who often injected his own theories into the dialogues he presented to the world as discussions between Socrates and other famous figures of the day.

Nevertheless, it is usually assumed that at least the early dialogues of Plato provide a

(fairly) accurate representation of Socrates himself.

Socrates had comprehended the thought which is existent in and for itself, only as an object for self-conscious will.

Plato forsook this narrow point of view, and brought the merely abstract right of self-conscious thought, which Socrates had raised to a principle, into the sphere of science.

Explaining his mission as a philosopher, Socrates reports an oracular message telling him that "No one is wiser than you."

The truth alone deserves to be the basis for decisions about human action, so the only proper approach is to engage in the sort of careful moral reasoning, by means of which one may hope to reveal it.

I believe for the scientific world now tell to find the truth is very much applicable.

16) What is the applicability of philosophy of Plato nowadays?

please explain formally and in details.

Answer: Socrates' most important student was Plato. His ideas affect the intellectual climate of our day in two important ways:

first, by entering into our Christian theology and contributing especially to its doctrine of the opposition between the spirit and the flesh;

secondly, by entering into our scientific mentality. The fundamental assumption of modern science is the importance of the mathematical method in the understanding of things, and this was Plato's cherished doctrine.

whose influence, as regards the culture and development of the mind, has from its commencement down to the present time been all-important.

For what is peculiar in the philosophy of Plato is its application to the intellectual and supersensuous world, and its elevation of consciousness into the realm of spirit. Thus the spiritual element which belongs to thought obtains in this form an importance for consciousness, and is brought into consciousness; just as, on the other hand, consciousness obtains a foothold on the soil of the other.

The Christian religion has certainly adopted the lofty principle that man's inner and spiritual nature is his true nature, and takes it as its universal principle, though interpreting it in its own way as man's inclination for holiness.

17) What does free will mean?

Answer: "Free Will" is a philosophical term of art for a particular sort of capacity of rational agents to choose a course of action from among various alternatives.

Most philosophers suppose that the concept of free will is very closely connected to the concept of moral responsibility. Acting with free will, on such views, is just to satisfy the metaphysical requirement on being responsible for one's action.

The main perceived threats to our freedom of will are various alleged determinisms : physical/causal; psychological; biological; theological. For each variety of determinism, there are philosophers who (i) deny its reality, either because of the existence of free will or on independent grounds; (ii) accept its reality but argue for its compatibility with free will; or (iii) accept its reality and deny its compatibility with free will.

Determinism is deeply connected with our understanding of the physical sciences and their explanatory ambitions, on the one

hand, and with our views about human free action on the other.

18) How did our world get started? What is Big bang?

Answer: The Big Bang theory is an effort to explain what happened at the very beginning of our universe.

Discoveries in astronomy and physics have shown beyond a reasonable doubt that our universe did in fact have a beginning

There are many misconceptions surrounding the Big Bang theory. For example, we tend to imagine a giant explosion. Experts however say that there was no explosion.

Another misconception is that we tend to image the singularity as a little fireball appearing somewhere in space.

19) How is "truth" defined in philosophy?

Does "truth" only concern validity? If a proposition does not violate the fundamental laws of logic, such as the law of identity; $A=A$, the law of non-contradiction, excluded middle, is it deemed "true"? Even if a logical deduction of premises is valid, what if the premises do not hold any soundness? And hence, give rise to a logically valid conclusion but an unsound one given that the conclusion is derived from unsound premises?

Answer: Truth defined in philosophy in various ways

Truth is one of the central subjects in philosophy. It is also one of the largest. Truth has been a topic of discussion in its own right for thousands of years.

Moreover, a huge variety of issues in philosophy relate to truth, either by relying on theses about truth, or implying theses about truth.

Truth is the end of inquiry.

Truth is satisfactory to believe.

One of the important themes in the literature on truth is----- its connection to meaning, or more generally, to language. This has proved an important application of ideas about truth, and an important issue in the study of truth itself.

20) What does life mean to you?

Answer: Life is nothing but the struggle for existence.

Every living being is in the way of struggle and getting nearer to the absolute.

This is what the life means to everybody.

21) What is the difference between the heart and the mind?

Answer: I'm looking for an explanation outside of the physical definition please.

Heart----- Feels.

Mind----- Thinks.

Feelings are more powerful than thinking. when the feeling comes, emotion comes, without thinking man get into an action. so heart is more powerful than mind.

Heart can overtake the mind that much the difference.

22) What is the meaning of "I am the ocean, I am the sea, there is a world inside of me"?

Answer: I am the reflection of that. That means the reflection of sun if it says I am the sun if it says you cannot deny. so it means I am the great, one which is in me is great so there is no I am there. only one that is great.

23) What is Nihilism and Secular humanism?

Answer: Nihilism----

An extreme form of scepticism: the denial of all real existence or the possibility of an objective basis for truth.

Nothingness or nonexistence.

Russian revolutionary group, active in the latter half of the 19th century, holding that existing social and political institutions must be destroyed in order to clear the way for a new state of society and employing extreme measures, including terrorism and assassination.

Secular Humanism-----

Secular Humanism is an attempt to function as a civilized society with the exclusion of God and His moral principles. During the last several decades, Humanists have been very successful in propagating their beliefs. Their primary approach is to target the youth through the public school system.

24) Hume and the 'self' help?

Hey fellow philosophers or those interested in it! I need your help on Hume....

I'm a bit confused as to what Hume is arguing: so far I gather that he's claiming the 'self' to be non-existent, that it's actually a compilation of perceptions or his 'bundle' of perceptions which make up the self, rather than a soul. He thinks this because there is no resemblance between the 'self' and between our perception of it, because we can't perceive it.

Am I on the right lines here?

Also, does Hume begin in the material world or the soul in the first place?

Answer: On the basis of perception, Hume, brings first the material world. Then the bundle of experience of perception. Next comes actualization of self. You are absolutely correct.

25) What is the relation between energetics and energeticism?

Are they the same thing or is one not to be confused with the other?

Answer: Energetics, Possessing, exerting, or displaying energy.

Energeticism is the ontology, or philosophy of being, which holds that all things are ultimately composed of energy. It is opposed to ontological materialism and idealism. Energeticism is typically associated with the physicist and philosopher Ernst Mach. It is a theory that is largely rejected now, due to its Aristotelian metaphysical leanings, and due to its rejection of the existence of a micro-world (such as the one that chemists or physicists have discovered).

26) What is perfection really? as described by the dictionary.

Answer: The meaning for perfection: A quality, endowment, or acquirement completely excellent; an ideal faultlessness; especially, the divine attribute of complete excellence.

27) Eastern or Western philosophy : Which appeals more to you?

Eastern philosophy for me hands down

Answer: Eastern Philosophy is a thought-provoking and stimulating exploration of fundamental ideas are sure to encourage further investigation.

Western Philosophy developed on the fundamental structure of Logic and Cognitive Science

Western philosophy proves its extraordinary diversity. And we can see that philosophy from the West brings much deeper concepts upon universe, natural force and used these objective items to explain human, contrast sharply to Eastern Philosophy.

Modern Western Philosophy such as Existentialism bring much more natural science characteristics and have tendency to oppose any previous classical schemes.

Buddhism and Existentialism are somewhat close to one another is because of the deny of Essence precedes Existence.

Applied philosophy is more appealing

Though often seen as a wholly abstract field, philosophy is not without practical applications. The most obvious applications are those in ethics -- applied ethics in particular -- and in political philosophy. The political philosophies of Confucius, Kautilya, Sun Tzu, John Locke, Jean-Jacques Rousseau, Karl Marx, John Stuart Mill, Mahatma Gandhi, Robert Nozick, and John Rawls have shaped and been used to justify governments and their actions.

Philosophy of education deserves special mention, as well; progressive education as championed by John Dewey has had a profound impact on educational practices in the United States in the twentieth century. It could be argued that some New Age philosophies, such as the "Celestine Prophecy", inadvertently educate people about human psychology and power relationships through the use of spiritual metaphor.

Mixing of both Logic and Cognitive Science western philosophy and religious study of eastern philosophy will appeal to anybody who loves philosophy: I mean here, the applied philosophy.

28) Do you think peace can be achieved through peaceful means?

Answer: Non-violent is the method or policy to achieve peace for the civilized society, the meaning shows the way we can attain that.

1. not disturbed by strife or turmoil or war
2. peacefully resistant in response to injustice
3. (of groups) not violent or disorderly

* Only an alert and knowledgeable citizenry

can complete the proper meshing of the huge industrial and military machinery of defence with our peaceful methods and goals, so that security and liberty may prosper together. - Dwight D Eisenhower

** If we want a free and peaceful world, if we want to make the deserts bloom and man grow to greater dignity as a human being -- we can do it. - Roosevelt, Eleanor*

** Those who make peaceful revolution impossible will make violent revolution inevitable. - John Fitzgerald Kennedy*

29) Is Human Intellect responsible for Global Warming?

Answer: Do you think one of the major causes for global warming can be attributed to the activities of man. The man who thinks of himself as the most intelligent thing on earth?

If Human intellect or the development of science is responsible for the Global Warming It can also easily rectify the problem.

Human intellect has not reached the completeness of the development of science that is why this kind of confusions comes in the mind of human being.

As well as in the physical world is also seems to be in confusion.

30) I want know about my life?

Answer: Life is nothing but struggle. The existence for struggle, that if we call it short that is, "life".

31) Why does God let evil happen?

Answer: That is his play. He will see to that good will win over the evil.

32) Aren't the universal laws of nature manifested everywhere in everything?

Answer: It is not want to be correct on their views, but the opportunity is not given to

correct themselves. people so shallow and desire because the proper education is not given. negligence of proper education.

33) "Education doesn't stop after school" true or false?"

Answer: Academic education stops. But education on perfection, continues after the school education. As long as one lives so long as one learns.

34) "What's the difference between physical feelings and mental feelings?"

Answer: Physical feelings - Temporary. Mental feeling - permanent.

35) What is the purpose of seeking truth?

Answer: There's one event that's certain in every life. At the end of it. It's death. Nobody can escape it.

It comes sooner or later. No matter how healthy or rich one may be. It's inevitable. It usually comes unannounced. Like the job you had one day. The next day you didn't.... You are breathing one moment. The next moment you aren't. What happened to that movement? The same physical body is there. But "you" are not there.... anymore.... ever wonder why? Your body completely becomes inactive.

So the purpose of seeking truth is to know the reality of nature and to have the clear idea about our existence and our mission.

Existence, knowledge and bliss are to be attained, that is the purpose of seeking truth. And also we have lost the identity, to revive the lost identity is the purpose of seeking the truth.

Truth, purity, and unselfishness - whenever these are present, there is no power below or above the sun to crush the possessor thereof. Equipped with these, one individual is able to face the whole universe in opposition.

- Swami Vivekananda

Devotional Poetry In Tamil

- Prema Nandakumar

Bhakti poetry of India is a rich stream that has already been flowing for many millennia. The Vedas contain wonderful hymns to the divinities. Subsequently the Upanishadic times branched towards philosophy in a big way. It is only in the 3rd century that we find a spontaneous outpouring of the emotions that fill a devotee's heart. The beginnings are generally traced to the first three Alvars (Vaishnava mystics).

According to the great Tamil scholar, Mu. Raghava Iyengar, the Alvars lived between the sixth and ninth centuries. A charming tale marks the actual beginnings of the Bhakti Movement in a mystic experience three devotees of Vishnu had in the temple town of Tirukoilur. Poygai, Bhutam and Pey, the earliest of the twelve Alvars sought to gain a vision of the Lord with the help of Nature and their own intense aspiration. Was it possible to approach the Divine without offering a ritual worship? Yet, the first of the Alvars, Poykai made this possible! He simply gazed at what he saw with his eyes and proceeded to adore the Supreme:

*"With the world as the cup, the sea as ghee,
The sun as the lighted wick,*

*I have strung a garland of words in praise
Of the Lord who holds the flaming discus
To gain release from the ocean of misery."*ⁱ

Bhutam felt that even the darkness around them was light enough. The divine is a luminosity within us as well, and so can be seized by the mind. The outside material world and the planes of consciousness together can be a formidable combination!

*"With love as the cup, aspiration as ghee,
A ceaselessly joy-filled thought as the
lighted wick,*

*I have lit the flame of knowledge to
Narayana,
By means of the revelatory Tamil
language."*ⁱⁱ

When the outer and inner world move in unison, spiritual illumination is compelled to occupy man's consciousness. The Supreme stands revealed in this supernal light. It is all Ananda, when one envisions this Divya Mangala Vighraha! As the three devotees were conversing together in that dark night of rain and thunder, they felt a presence and soon had a flash of vision. Pey Alvar recorded it immediately:

i Mudhal Tiruvanthathi, verse 1. All translations from Tamil are by Prema Nandakumar, unless otherwise stated.

ii Irandaam Thiruvanthathi, verse 1

*"I have seen Lakshmi, the golden image!
I have visioned the sun-like splendour too.
The battle-ready and fire-red discus golden,
And the whorled conch. All these did I see
In the person of my Ocean-hued Lord."*ⁱⁱⁱ

One may confidently say that a major synthesis of yoga took place with this vision. The Mother was mentioned first (Tirukanden, I have seen Lakshmi) and this is how the female aspect of the supreme came to have an unshakeable prominence in the Bhakti Movement. Thus one could even say that Tantra had also become part of Bhakti yoga.

However, it was the discovery of the Divine as a little child by Perialvar that made the devotee very, very close to God. Of the twelve Alvars (Poykai, Bhutam, Pey, Perialvar, Andal, Nammalvar, Madhurakavi, Tirumangai, Tiruppan, Tondaradippodi, Tirumazhisai and Kulasekara) Perialvar began describing the childhood, boyhood and youth of Krishna in mellifluous Tamil verses. Here are young girls of Vraja full of wonderment that such a beautiful baby must have been abandoned by its mother, Devaki. Well, it has been their gain!

*"Damsels with bright foreheads!
Look at the lovely toes
Of this babe, sapphire-sheened.
It is as if pearls, precious stones,
Diamonds, gold and other rich assets
Have been set up in information
As a jewel with artistic care."*^{iv}

There is an utter closeness between the maternal voice of Perialvar and the Supreme

as a prankster. Yasoda feeds him, combs his hair, bathes him and plays a variety of games with him. There is the soulful description of the Flute-Player of Brindavan:

*"As Govinda played the flute, his jaw rested
On his right shoulder; his hands crossed,
Eyelashes were drawn up; the stomach
Was drawn in and lips came together;
With tresses flying loose, red-lined eyes
Glancing around, their deer-like forms thin,
The cowherdesses held up with one hand
Their slipping garments, and stood
listening."*

*As the tiny fingers stroked the flute,
The red face grew intent on the stops
And the eyelashes held drops of sweat.
Varieties of birds flew out of their perches
And lay around Govinda like dried up
plants."*

*The cattle spread out their legs,
Bent their heads and stood still, ears
unmoving."*^v

Andal was Perialvar's foster daughter. Brought up by him, it was not surprising that she became a poetess full of Krishna bhakti. Her poems are an impassioned cry for becoming one with the Supreme. The famous **Tiruppavai** of Andal deals with a particular vrata called Pavai Nonbu which is said to bring one close to Krishna.

When Andal, decided to consecrate herself to the Divine, she chose this rite as a means to attain her end. She transformed it as an aspiration for a yogic union with the Supreme. The **Bhagavata** refers to how the cowherdesses of Brindavan bathed in the

iii Moonram Tiruvanthadi, verse 1

iv Perialvar Tirumozhi, 1-3, 1-2

v Ibid., 3-6, 2, 8

Kalindi river, performed rituals and prayed to the Mother Goddess to unite them with Krishna. It chimed in with Andal's devotional outlook.

The thirty verses of **Tiruppavai** have plentiful drama as the girls go from house to house and wake up their friends. It is beautiful Margasirsa month when Mother Nature is cool and sattwik and the everyday scenarios have an enchantment that seems to touch them with the gold-dust of Krishna experience. While calling upon those who take up the rite to avoid wastefulness and evil thoughts, the girls say that a rare compassion should fill our hearts towards all creation. Once all the girls have woken up, they go to Krishna and ask for the materials (parai) for performing rituals which include lamps and conches. What is this 'parai'? A drum? A winnow in which auspicious things are kept? Like the Holy Grail of the Arthurian legends, the 'parai' defies our analytical mind. The Manipravala commentators assure us that 'parai' is Andal's symbol for servitude (kainkarya) which is the desire of every sincere Vaishnava. The 29th verse makes this clear:

*"This is the significance of our waking early,
Coming to you and worshipping your
lotus-feet;*

*Born in the cowherd clan,
You must accept our humble services.
Not for immediate boons have we come,
O Govinda! For seven generations seven,
We will be devoted to you and serve you
alone.*

Cancel all other desires in us."^{vi}

The 143 verses of Andal's **Nachiyar Tirumozhi** give us some very fine examples of bridal mysticism. Such is her total love for the Lord that she cannot even think of marrying any other, and has even a vision of her marriage with the Lord:

*"The drums beat
The conch blew
'Neath the pearl-decked
Wedding canopy
Madhusudan, my Lord,
He came; and I dreamt
That he held my hand."*^{vii}

While it seemed utterly natural for a young girl like Andal to speak in terms of a bride's anxiety, it would surely seem awkward for men to sing in such terms. But the Alvars preferred to sing with a female voice, for this seemed the acme of godward emotions. They imagined themselves as women and sang of the Beloved too. In particular, Tirumangai Alvar and Nammalvar have bestowed upon us lovely verses written in the Nayaka-Nayaki bhava. The genre is generally known as bridal mysticism.

Nammalvar is referred to as Parankusa Nayaki by devotees when speaking of his verses written in the nayaka-nayaki bhava. Here is one where the girl (devotee) sends the birds as an ambassador to Krishna:

*"Pretty herons searching for food
In the flowering groves
Full of cool streams gushing!
My Lord guards the seven worlds,
Destroys evil and spreads peace.
Should this sinner alone be exempt
From His grace? When you see*

vi **Tiruppavai**, verse 29. Translated by R. Bangaruswami

vii **Ibid.**, 6-6

*My Narayana, say a word to him
On behalf of this tear-stained girl.”^{viii}*

The devotional world refers to Tirumangai Alvar as Parakala Nayaki when he uses the voice of a girl as in this verse where the heroine addresses her mother:

*“Would he who rests in Kudanthai
Girt by honey-dripping groves
Be pleased to come here
Bringing joy to my lance-long eyes!
Mother! I can't recognize
Who it is who comes to me
Carrying the noble discus
And the golden Sarnga bow.”^{ix}*

The Bhakti Movement also sought to transform the social scenario of casteism, gender inequality and untouchability. The Alvars hail from all castes. It has continued to do its best in these realms including the emancipation of women. Women in the Bhakti Movement like Meera and Jano Bai are well known.

A very high place is accorded to Tiruppan Alvar who was a Dalit. To show the world the importance of the teacher in India's culture,

Madhurakavi has been included among the Alvars. He was actually a disciple of Nammalvar and considered his Guru more important to him than Krishna himself.

“Leaving aside my wondrous Lord who allowed himself to be bound by a short rope twisted with tiny knots, if I speak of Nambi of beautiful Kurukur, my tongue feels sweet, springing nectar.”^x

The springs of devotional poesy kindled by the Alvars has been flowing all over India through other voices and enriching our Sanatana Dharma. For the wise have realised that ultimately it is the Lord who is the real help in life's journey. To conclude with the words of yet another immortal verse of Nammalvar:

*“If I say the following I may gain enemies;
But still I will speak. Listen to me
I will not sing the sweet songs I can
In favour of any mortal being. My
elephant-like
Lord, my Supreme King alone is my goal,
He of Tiruvenkatam where the bees buzz
sweetly.”^{xi}*

viii *Tiruvaimozhi*, 1-4-5

ix *Peria Tirumozhi*, 10-10-8,9

x *Kanninun Siruthambu*, 1. A reference to Acotai tying the Lord with a rope when he stole butter.

xi *Tiruvaimozhi*, 3-9-1

God is one's very own. It is the eternal relationship. He is everyone's own. One realizes him in proportion to the intensity of one's feelings for him.

- Holy Mother Sri Sarada Devi

Vidura Neeti

- T.V. Savitri

The ethical parts of the Mahabharata have so decidedly influenced the later philosophers and law-makers in our land that they have conferred on it the name of Fifth Veda. It is a mine of wisdom to draw inspiration from to solve problems civil, moral, social, religious and political. Vidura the youngest brother after Dhritarashtra and Pandu in the Kaurava family is a unique character that makes a deep impression in our minds and he commands the respect of one and all in the epic itself. In the words of Vyasa no one in the three worlds could equal him in virtue and knowledge, a rare combination, indeed. He was against all pomp and pleasures of royal life. He lived a happy modest life, devoting his time in worship and serving the elders in the family, all the time living a humble life away from the palace. He was very faithfully attached to Dhritarashtra who consulted him in all crucial matters. Vidura too was blunt in his advice and reproach irrespective of personality high and low. He was also a great solace to the Pandavas in all their struggle and never failed to help and even save their lives in critical times. He has played his valuable role in a quiet and unassuming way, throughout, thus evoking our admiration.

Vidura Neeti is a compendium of moral science that he happened to give as advice to his brother Dhritarashtra in a critical context. Vyasa has placed this exposition in a very appropriate context. Not being able to

influence his own son, Duryodhana, to give the Pandavas their due share of the kingdom, after their return from exile, he sends Sanjaya to Yudhishtira with the message that he should not resort to arms and fight with Kauravas as it would end in the annihilation of both the families but retire to the forest doing penance and living a peaceful life. Sanjaya, on his return from the Pandavas, instead of divulging the reply given by Dharmaputra, scolded Dhritarashtra for the injustice he is doing to the Pandavas and leaves him abruptly promising to divulge the reply-message, the next day in the council hall. Indeed the fate or the future of Kauravas depends on the decision of Dharmaputra! In this critical situation not getting a wink of sleep, Dhritarashtra sends for Vidura hoping to get some consolation from him. Whole night Vidura engages him in meaningful conversation. To impress in the mind of Dhritarashtra that he should take a firm decision in his dealings with Duryodhana so that the total destruction of the family could be averted. He brings in various anecdotes and arguments covering a wide field of social and individual lives connected with fundamental duties and obligations. The summary of it called the Vidura Neeti makes universal appeal without the bias of any sectarian outlook. He is plain and blunt in his statements remaining impartial to the two families. This discourse covers eight chapters in the Mahabharata in its Udyogaparva.

Retd. Professor of Sanskrit, Queen Marys' College, Chennai - 600 005.

Since the topic has assumed so much importance, it is given a subheading as *Prajagara parva*. 'Prajagara' means sleeplessness. In this long argument Vidura never once fails to highlight the weakness of Dhritarashtra and the wrong he is doing. Such is his uprightness and thereby he commands the trust and respect of one and all.

Here Vidura starts with the straight question, to find out the reason for his sleeplessness. Only five types of people suffer without sleep. A weak person set on by the strong, a man without livelihood, a man deprived of wealth, a lover and a thief.

अभियुक्तं बलवता दुर्बलं हीनसाधनम् ।

हृत्स्वं कामिनं चोरमाविशन्ति प्रजागराः ॥

Added to the above five, a man coveting for others' wealth and trying to acquire it by improper means, also does not get sleep! Vidura is hinting that the trouble is self-invited by Dhritarashtra. Leave alone sleep, how can one get peace of mind after entrusting the sovereignty in the hands of Duryodhana, Sakuni, Karna and Dussasana? These people have no wisdom and are lacking in virtue also. He starts contrasting the nature of a wise man and a fool in this world. Among the many admirable traits of a wise man is that he does not aspire after objects unattainable nor wish to bewail over what is lost nor is he dismayed in adversities.

नाप्राप्यमभिवाञ्छन्ति नष्टं नेच्छन्ति शोचितुम् ।

आपत्सु न च मुह्यन्ति नराः पण्डितबुद्धयः ॥

They all speak indirectly about the wonderful qualities of Pandavas whereas a fool in contrast, is not only ignorant about many matters but also stubborn not to listen to others' advice. He enters a place uninvited and talks too much without being asked and

worse still confides in the untrustworthy.

अनाहूतः प्रविशति अपृष्टो बहु भाषते ।

अविश्वस्ते निश्चसिति मूढ चेता नराधमाः ॥

He warns that Dharmaputra's patience in putting up with all the injustice should not be construed as a sign of weakness. Patience is a great power which is a virtue to the weak and also an ornament to the strong like Dharmaputra.

क्षमागुणो ह्यशक्तानां शक्तानां भूषणं तथा ॥

He explains why a strong man exercises patience, because he is clever and wants to avoid big destruction and calamities as far as possible. An apt example is given to illustrate this.

Fire-spark fallen in a place free of grass or straw extinguishes itself causing no harm to anyone. But a man without that control or forethought will incite others and bring destruction and troubles to many.

अतृणे पतितो वह्निः स्वयमेवोपशाम्यति ।

अक्षमावान् परं दोषैः आत्मानं चैव योजयेत् ॥

A poor man entertaining desires beyond his means and a weak man getting angry with someone on whom he has no control are miserable since thereby their health is affected and body gets emaciated and nothing is gained.

द्वाविमौ कण्टकौ तीक्ष्णौ शरीरपरिशोषणौ ।

यश्चाधनः कामयते यश्च कुप्यत्यनीश्वरः ॥

One should engage in activities that are conducive to his position and his role as expected in the society; whereas a man acting in contradiction will be criticized and put to shame. For example a house-holder without exertion is despised and a mendicant getting involved in worldly affairs is also equally abused.

द्वावेन न विराजेते विपरीतेन कर्मणा ।
गृहस्थश्च निरारम्भः कार्यवांश्चैव भिक्षुकः ॥

Vidura strongly emphasizes that mere lineage is no cause of respect when one is lacking in morality. It is good conduct that commands respect even if he belongs to lowest birth.

न कुलं वृत्तहीनस्य प्रमाणमिति मे मतिः ।
अन्तेष्वपि हि जातानां वृत्तमेव विशिष्यते ॥

Pride of learning, wealth and family reputation intoxicate the haughty people. But the very same factors act as deterrents and bring modesty in the virtuous.

विद्यामदो धनमदस्तृतीयोऽभिजनो मदः ।
मदा एतेऽवलिप्तानामेत एव सतां दमाः ॥

In between Vidura makes an interesting statement regarding food habits among people in general. Poor people eat their food with greater relish. Hunger only begets taste and it is rare among the wealthy. Men of affluence often do not have the power to eat and digest whereas a poor man can digest even pieces of wood! How true it is particularly in present day world!

सम्पन्नतरमेवात्रं दरिद्रा भुञ्जते सदा ।
क्षुत् स्वादुतां नयति सा चाढ्येषु दुर्लभा ॥

Vidura accepts that control of speech is the most difficult one to be exercised but to hold on a long discourse with elegance and substance is not easy either. Because of this weakness people create unwanted controversy and endless fighting.

वाक्संयमो हि नृपते सुदुष्करतमो मतः ।
अर्थवच्च विचित्रं च न शक्यं बहु भाषितुम् ॥

In between he narrates an episode in the life of Prahlada who spoke the truth which was against his son in a critical situation when the son's life was in peril.

Finally his son's life was saved by the father's uprightness in the context. This example is purposely brought in by Vidura to impress Dhritarashtra to save his children's lives. Do not put the blame on fate. Gods do not protect men by holding a stick in the hand like a herdsman. They bless with clear and right thinking and reasoning power the one whom they wish to protect.

न देवा यष्टिमादाय रक्षन्ति पशुपालवत् ।
यं तु रक्षितुमिच्छन्ति बुद्ध्या संयोजयन्ति तम् ॥
'धियो यो नः प्रचोदयात्'

Even in Gayatri mantra that is the final prayer.

We pray for the Supreme Effulgence to illuminate our intellect. God has blessed us with the rare gift of reasoning power called Buddhi. He should be the driver of the chariot in the journey of life.

'बुद्धिं तु सारथिं विद्धि ।'

There is a proper method for one to prosper and remain stable with that success.

It is born of auspicious deed, flourishes through constant endeavour, takes deep root by skill and stays on with the individual who has self-control. No other short-cut to achieve it and make its stay permanent.

श्रीर्मङ्गलात् प्रभवति प्रागल्भ्यात् प्रवर्धते ।
दाक्ष्यात्तु कुरुते मूलं संयमात् प्रतितिष्ठति ॥

An assembly is given that status only when there are old people in it (valuable for their richness in experience). Again people are not considered old by mere age alone, they should clearly spell out what is Dharma in a context. Again it is not Dharma when it is contrary to truth and again it is not truth if it is interwoven with decept.

न सा सभा यत्र न सन्ति वृद्धाः
न ते वृद्धा ये न वदन्ति धर्मम् ।

नासौ धर्मो यत्र न सत्यमस्ति

न तत् सत्यं यत् छलेनानुविद्धम् ॥

Man's reasoning power should ever be vigilant keeping the sense organs under its control. They are unsteady by nature but powerful all the same. Even if one sense organ is weak the reasoning power is carried away by that organ like water leaking out of a pot with a hole and finally getting emptied. When reason is lost, the man becomes slave to that organ.

तेषां यद्यद्वर्धते यत्र यत्र ।

ततः ततस्स्रवते बुद्धिरस्य

द्रोद कुम्भादिव नित्यमम्भः ॥

Another moving advice of Vidura is about the greatest blessing of having health and wealth in life and this rare opportunity should not go as a waste. No merit would shine if a person is too poor to make his presence known to others. In the same way, if one is not blessed with good health also, his other merits do not shine. So better utilize your time for higher achievements in this life” is the advice of Vidura.

न मनुष्ये गुणः कश्चिद्राजन् सधनतामृते ।

चलानि हीमानि षडिन्द्रिमाणि

A wise man does not hesitate to lose smaller item in order to gain the bigger object. One should use his discretion and decide the issue. An individual can be sacrificed to save a family, a family for saving the village, a village for saving the country and one can sacrifice the entire world for saving one's own self!

त्यजेत् कुलार्थे पुरुषं ग्रामस्यार्थे कुलं त्यजेत् ।

ग्रामं जनपदस्यार्थे आत्मारथे पृथिवीं त्यजेत् ॥

This statement is made mainly to insist that Duryodhana should be abandoned to save the race. A powerful example is given to

show the innate strength that remains hidden in the wood. But when it is kindled it is capable of destroying the wood itself.

अग्निस्तेजो महल्लोके गूढस्तिष्ठति दारुषु ।

न चोपयुङ्क्ते तादृक् यावन्नोद्दीप्यते परैः ॥

Vidura tries to influence by pointing out how the safety of the Kauravas is dependent on the Pandavas. Without them they would become easily assailable by enemies. Atleast for self preservation let them be friendly. Dhritarashtra with his sons are of the nature of creepers and Pandavas are like strong Sala trees. Creeper cannot survive without being supported by the tree.

लता धर्मा त्वं सपुत्रः सालाः पाण्डुसुता मताः ।

न लता वर्धते जातु महाद्रुममनाश्रिता ॥

Next stage, if their dependence on Pandavas is refused, atleast they are mutually dependent to flourish in this world. He brings in the well-known example of forest and wild animals. Your sons are like the forest and the Pandavas are the lions in the forest. Without the lion the forest has no protection and will be destroyed in no time and so also the lion finds protection in the dense forest. This safety is mutually dependent. They draw strength and protection from each other. The truth of this statement is much discussed in the present day world also.

वनं राजस्तव पुत्रोऽम्बिकेय सिंहान्

वने पाण्डवांस्तात विद्धि ।

सिंहैर्विहीनं हि वनं विनश्येत् सिंहा विनश्येयुर्न ते वनेन ॥

With regard to confiding secrets Vidura gives a caution. One who is not a reliable friend is unfit to be told any secret. Even if he is a friend only a shrewd person can be confided, as otherwise complications would arise by his tactless behavior. Even with a shrewd person if he is not controlled in his

*tongue, topmost secrets should not be told.
How true it is!*

नासुहृत् परमं मन्त्रं भारताहंति वेदितुम् ।

अपण्डितो वाऽपि सुहृत् पण्डितो वाऽप्यनात्मवान् ॥

The danger involved in friendship with wicked is shown from a different angle. If due to some unexpected reason that friendship breaks (as we see often in this world) the very same person who owes his fortune to that friendship will forget everything and try to spread evil reports about the friend and begin to work for his destruction.

निवर्तमाने सौहार्दे प्रीतिर्नीचे प्रणश्यति ।

या चैव फलनिवृत्तिः सौहृदे चैव यत् सुखम्

यतते चापवादाय यत्नमारभते क्षमे ॥

How friendship is cultivated by an intelligent man is described. First he makes a thorough scrutiny collecting information from various sources, then himself testing him in various ways and knowing all the details about him and getting fully convinced that he is trustworthy, the friendship is slowly built up to take a deep root in course of time and not accepting someone impulsively in a hasty manner as Duryodhana has been doing.

मत्या परीक्ष्य मेधावी बुद्ध्या संपाद्य चासकृत् ।

श्रुत्वा दृष्ट्वा अथ विज्ञाय प्राज्ञैर्मौत्रिं समाचरेत् ॥

Duryodhana's friends are dangerous types of people and they are deceptive in their dealings. They can be compared to a well outwardly covered by a green-grass deceptive in appearance but would bring ruin in the end. Such people lack in wisdom also, only cunningness is their popular weapon and the motive is also to cheat.

दुर्बुद्धिमकृतप्रज्ञं छत्रं कूपं तृणैरिव ।

विवर्जयति मेधावी तस्मिन् मैत्री प्रणश्यति ॥

Finally Vidura gives a warning to Dhritarashtra that he would repent for the destruction of his family and also incur the blame of the family. Being an old and experienced member in the family, it is his duty to undo the wrong done by the youngsters by resorting to a sane path.

एवं लोके यशः प्राप्तं भविष्यति नराधिप ।

वृद्धेन हित्वया कार्यं पुत्राणां तात शासनम् ॥

This greed of Duryodhana will not be satisfied acquiring the share of Pandavas alone. Its nature is to accumulate more and more. Even if all the riches such as paddy, gold, animals, women etc., were acquired in abundance by an individual still the thirst of possession cannot be quenched. So it is foolish to attempt to satisfy a greedy man. So now itself try to stop the process of usurping the share of Pandavas.

यत् पृथिव्यां ब्राह्मणं हिरण्यं पशवः स्त्रियः ।

नालमेकस्य तत्सर्वमिति पश्यन् मुह्यति ॥

Are we not familiar with the story of Yayati in Srīmad Bhagavatham, who realized after a long time that an attempt to quench the desire by fulfilling it is like pouring ghee to put out the fire?

न जातु कामः कामानामुपयोगेन शाम्यति ।

हविषा कृष्णवर्त्मैव भूय एवाभिवर्धते ॥

Throughout the dialogue Dhritarashtra listens with all sincerity never once raises an objection or gets irritated for Vidura's blunt remarks. He openly accepts that his advice is conducive for future welfare and also acceptable to wise people but his blind affection to Duryodhana overpowers everything and he could not think of going against his wish, leave alone the question of being strict and punishing him. He cannot help accepting in front of Vidura that where there is Dharma, there will be success.

सर्वं त्वं आयतीयुक्तं भाषसे प्राज्ञसम्मत्तम् ।
न चोत्सहे सुतं त्यक्तुं यतो धर्मस्ततो जयः ॥

Towards the end there is a touching confession he makes. He wants to do justice to the Pandavas. He feels guilty for not giving their share and the ill-treatment meted out to them. Often he takes the resolution to do the right thing. But the moment he contacts Duryodhana, all these fine feelings are wiped away by that blind affection.

एवमेतद्यथा त्वं मामनुशासति नित्यदा ।

ममापि च मतिस्सौम्य भवत्येवं यथाऽऽत्थ माम् ॥

Vyasa brings out the human weakness to yield to blind affection that crushes the feeble voice of reasoning power that also comes out of the human bosom. So the human tendency is to put the blame on Fate where human effort is of no avail.

न दिष्टमभ्यतिक्रान्तुं शक्यं भूतेन केनचित् ।

दिष्टमेव ध्रुवं मन्ये पौरुषं तु निरर्थकम् ॥

Vidura makes a very pertinent statement regarding advising others before he starts advising his brother. Dhritarashtra repeatedly asks him for guidance and suggests a good solution. Before he starts his reply he makes this general statement which is a valuable advice for all.

Unasked one should not advise another whether good or bad, agreeable or disagreeable lest one should wish to incur disrespect. Such a type of voluntary advice goes unheeded and the person is also put to insult.

शुभं वा यदि वा पापं द्वेष्यं वा यदि वा प्रियम् ।

नापष्टः कस्यचिद्ब्रूयाद्यस्य नेच्छेत् पराभवम् ॥

Then Vidura engages Dhritarashtra in a meaningful conversation, not forgetting to impress the only remedy available to save the family from total destruction. Incidentally very interesting and valuable statements are made by him to highlight the seriousness of the issue and they in turn serve as words of wisdom for posterity to be guided.

Is not Vyasa aptly glorified in a Dhyana sloka, as lighting the lamp of knowledge filled with the never exhausting oil of Mahabharata to show the right path to mankind eternally! Let us salute Vyasa Bhagavan!

नमोऽस्तु ते व्यासविशालबुद्धे फुल्लारविन्दायतपत्रनेत्रे ।

येन त्वया भारततैलपूर्णः प्रज्वालितो ज्ञानमयप्रदीपः ॥

I have now come to a stage of realization in which I see that God is walking in every human form and manifesting Himself alike through the sage and the sinner, the virtuous and the vicious. Therefore when I meet different people I say to myself, "God in the form of the saint, God in the form of the sinner, God in the form of the righteous, God in the form of the unrighteous.

- Sri Ramakrishna

Ethical Principles of Buddhism and Jainism and their Impact on Hinduism

- DR.P.Krishnasamy

INTRODUCTION:

Empirically speaking, human beings regulate, systematize and rule everything in the universe. But, emergently we need something to guide us. That is nothing but ethics. Now we will function properly according to it. Then we may call "righteous person" those who practise ethics. Indeed, ethics is essential for everybody to live their life peacefully. All systems (Orthodox and Heterodox) of Indian tradition preached it to us in different ways. But, among them, Buddhism and Jainism taught a special method which itself is unique and important for our present study. The aim of this paper is to show how Buddhism, Jainism and Hinduism attain the goal of human life which is nothing but mokṣa¹ or liberation which is the last one of the most important purusarthas of human life. And also, it pays a special attention to focus on how Buddhism and Jainism made an impact on Hinduism. Let us see their thought first one by one.

1. ETHICAL PRINCIPLES OF BUDDHISM

Naturally, man lives in the world with misery and pain. To stop them, he has to leave all his desires first. In this context we have to think of Buddha's life that he kicked away

gold, women etc., because they are the cause of man's suffering. Besides, Buddha said four noble truths, namely, (a) There is suffering in the world, (b) There is a cause of this suffering, (c) it is possible to stop this suffering and (d) The fourth noble truth tells us that there is a path (marga) by following which man can avoid suffering of life and can attain salvation. This path recommended by Buddha consists of Eight Golden rules or Eight-fold Noble Path (ashtangika-marga). They are as follows "...namely" right views, right intention, right speech, right action right livelihood, right effort, right mindedness, and right concentration"². Let us study them carefully one by one.

(i) Right Views or Right Faith (Samyag dṛṣṭi):

Right Views are the first and foremost step which must be needed to everyone to attain "nirvana". The aim is given in this context: "...right view... draws attention to the ideological basis necessary for a satisfactory outlook on life"³. There can be no independent essence anything including our own selves. Everything is either conditioned or related to other things. The self is immortal. It could be saved from its

¹ The notions Moksha, Highest or Final Goal of human life, Nirvana, Liberation, Freedom, Salvation, etc., are interchangeably used in Indian Ethics.

² Cf. I.C. Sharma, *Ethical Philosophies of India*, London: George Allen and unwin Ltd. (1965), p. 161.

³ Cf. P.D. Premasiri, *Ethics in Buddhism*, Sri Lanka: The Department of Buddhist Affairs (2002), p. 11.

involvement with the body if the body was in misery. Buddha believed that there is an enduring substance in one's personality as a root cause of evil that has to be avoided.

(ii) Right Intention or Right Aspiration or Right Resolve (Saṅkalpa):

Right intention is not possible without right Views. It is true that the virtuous man is one who actually knows and practises Virtue. The intention to be righteous would not be in the mind of the individual unless he knows what righteousness meant. By right intention Buddha meant the aspiration for renunciation. This intention only generates in man to live all living creatures. Then he rises above his individual self and gives up the idea of separateness. His right intention permits him to work for the whole human race. This is given in this situation: "I must bear the burden of all creatures"⁴.

(iii) Right Speech (Vāk):

Speech reflects the character of the individual. By Right speech Buddhism means non-injury to all living beings. It is given in the words of Buddha: "To abstain from falsehood, to abstain from back-biting, to abstain from harsh language and to abstain from frivolous talk is called right speech."⁵ This is not possible unless the aspirant controls his speech as well as action. Injury does not mean only physical injury but it also means mental disturbance. Really words are sometimes more harmful than knives.

(iv) Right Action or Right conduct (karmānta):

Right action is an essential tool for all paths. It is shown in the thought of Buddha: "right action ...means unselfish action ..."⁶ Right action includes the pañca-sila, the five vows for desisting from killing, stealing, sensuality, lying and intoxication. He did not believe in prayer, rituals and sacrifice. To the man of good deeds it is vow everlasting. Therefore right action is the chief criterion of morality in the case of the individual as well as in the case of a cluster or a society or a community. Hence social well-being depends entirely upon the practice of right action.

(v) Right Livelihood or Right Living (ājīva):

The fifth prerequisite is right livelihood which means as follows: "... the application of right thinking, right motive and right words to conduct, leads to right living or the right conduct of life in every sphere-domestic, social, national and international."⁷ In the case of Buddhist monk, conditions for right livelihood are much more stringent than those for the layman. For the monk right livelihood is determined by the consideration that his life should be in conformity with a life of detachment of worldly things.

(vi) Right Effort (Vyāyāma):

Right effort is the sixth path for liberation. It means: "maintaining emotional equilibrium, to form the habit of always choosing the right path and expelling evil ideas from the mind"⁸. The moral agent constantly confronts inner conflict in choosing between what he considers to be the right thing to do and what passions,

⁴ Cf. Dr. Radhakrishnan, *Indian Philosophy*, Vol. I, New Delhi: Blackie & son Publishers PVT Ltd. (1983) p. 420.

⁵ Ibid.

⁶ Cf. I.C. Sharma, *Ethical Philosophies of India*, p. 162.

⁷ Ibid., p. 163.

⁸ Ibid.

emotions, and inclinations prompt him to do. For right effort Buddha advocated five methods in this manner:⁹

(a) Attention to good ideas,

(b) Facing the danger of the consequences of letting the bad idea develop into action,

(c) Turning attention from the bad ideas,

(d) Analyse its antecedents and so nullify the consequent impulse.

(e) Coerce the mind with the aid of bodily tension.

Right effort is considered to be a vital factor for rejecting the evil.

(vii) Right Thought or Right Mindedness (Smṛti):

Right thought is the attention that keeps watch over the mind and prevents evil thoughts. The right thought Buddha means in this way: "constant intellectual effort to ponder over the noble truth ..."¹⁰ Right thought includes right experience of the truth through the intellectual effort of the aspirant. Besides, Buddha said that his followers should not borrow his thoughts, but should accept them only when they realized them.

(viii) Right concentration (samāthi):

This is the final path to attain liberation. It stands for the clear, composed mental condition. According to Buddha, there are four stages of concentration:¹¹

The first stage brings joy and delight,

generated from a life of seclusion, insight and reflection. The second stage of Dhyāna is marked by internal joy and calmness the aspirant experience while concentrating his mind. At the third stage, all passions and biased views totally disappear and there is no keen desire to live (Ātmamoha). At the fourth level of Dhyāna, the aspirant reaches the climax of meditation where he rises above worry and joy, experiences perfect peace, and is self-imposed.

In the first stage the aspirant contemplates truths. There is no Conscious reflection in the second stage. To Buddha, this gradual march towards universality could be facilitated by constantly cherishing the four sublime Brahma-Vihāras, namely, friendliness, compassion, cheerfulness and impartiality. The cultivation of the above mentioned qualities are essential conditions of the attainment of the highest stage of meditation. All these help in the attainment of the freedom of mind. Again Buddha said that the ultimate end (aim) of life is neither the attainment of favours and fame, nor mere observance of the rules of morality, nor even the attainment of concentration, nor even the attainment of knowledge. The freedom of mind is the ultimate object. After the final goal has been attained, there is no rebirth according to Buddha.

2. ETHICAL PRINCIPLES OF JAINISM

Like Buddhism, Jainism said that the highest goal of human life is salvation or mokṣa. According to Buddha, nirvāṇa or liberation means cessation of the process of birth and rebirth and all sufferings

⁹ Cf. Dr. Radhakrishnan, *Indian Philosophy*, Vol. I, p. 422.

¹⁰ Cf. I.C. Sharma, *Ethical Philosophies of India*, p. 164.

¹¹ *Ibid.*, p. 165.

consequent upon their continuity and repetition and attainment of perfect peace or bliss. He has also recommended the eight-fold (middle) path (mārga) to attain it. It is also called the integrated trinity of the spiritual path (the path to Mokṣa) or Three Gems (triratnas) according to Jainism: "Belief in real existence or tattvas is right faith; knowledge of real nature without doubt or error is right knowledge. An attitude of neutrality without desire or aversion towards the objects of the external world is right conduct"¹². These three join together and form one path to liberation. We may see them one by one in a detailed way.

(i) Right Faith (Samyag darśana):

This is the first important path for achieving our ultimate goal. Right Faith umāśvāmi defines: "right faith as the attitude of respect (śraddhā) towards truth."¹³ This person who believes in the right faith apprehends that his soul dwells in the body but he is not the body, the soul diverges from the body. The soul has consciousness whereas the body is the product of matter.

(ii) Right Knowledge (Samyag-jñāna):

Right faith must be accompanied by right knowledge. They are related as cause and effect the right knowledge Dravya Sangraha explains: "the detailed cognition of the real nature of the ego and non-ego, and is free from doubt, error and uncertainty."¹⁴ This is called five categories:

(a) Matigyaṇa

It is a knowledge that is attained through the sense and the mind.

(b) Srutagyaṇa

It is one of the knowledge's that is derived through reading and hearing scriptures.

(c) Avadhigyaṇa

Extrasensory perception or clairvoyance is the knowledge which is got through self without the sense of perception.

(d) Manahparyavayana

It is the mind-reading knowledge and knowledge of the thoughts of other people.

(e) Kevalyana

It is a perfect knowledge or the highest form of knowledge.

(iii) Right conduct (Samyak Cāritra):

Right conduct contains of whole strength of a man in Jainism. Mere faith or knowledge is not enough, right conduct is equally essential. Right conduct consists of pañca-mahāvratā. They are:

(a) Ahimsa (Non-injury):

Ahimsa is meant as abstinence from all injury to life. Life does not exist with moving beings (trasa) but also with non-moving ones (sthāvara), namely, plants and beings inhabiting bodies of earth. The ideal of the Jaina is to avoid molesting life not only of the moving creatures but also of the non-moving ones.

(b) Satyam (Truthfulness):

Satyam means an abstinence from falsehood. It is also taken seriously.

¹² Cf. Dr. Radhakrishnan, *Indian Philosophy*, Vol. I, p. 325.

¹³ Cf. S. Chatterjee & D.M. Datta, *An Introduction to Indian Philosophy*, Calcutta: University of Calcutta (1984), p. 105.

¹⁴ *Ibid.*,

Truthfulness is not speaking what is only true, but speaking what is true as well as good and pleasant. It is sometimes called *Sūnṛta*. According to this vow, one must conquer greed, fear and anger.

(c) Assteyam (Non-stealing):

Asteyam means abstinence from stealing. Jainas accept the existence of wealth but it is the outer life of man. To rob wealth is to rob life. Human life is possible with wealth on which his life depends.

(d) Brahmacharyam (Non-self-indulgence):

Brahmacharyam means abstinence from self-indulgence. It asks man to give up self-indulgence (*kāma*) of every form that is internal and external, subtle and gross, mundane and extra-mundane, direct and indirect.

(e) Aparigraha (Non-attachment):

Aparigraha asks man to give up all his attachment for the objects of the five senses such as pleasant sound, touch, colour, taste and smell. Attachment to the world's object means bondage to the world, and the force of this cause rebirth. Liberation is impossible without the withdrawal of this attachment.

Perfection of conduct goes hand in hand with the perfection of knowledge and faith. According to *Uttaradhyayana*: "There is no right knowledge without right faith, there is no right conduct without right knowledge and there is no perfection without right conduct."¹⁵ Right knowledge, faith and conduct jointly bring about liberation consisting in four fold perfection (*ananta catustaya*). They are:

(a) Infinite knowledge,

(b) Infinite faith,

(c) Infinite power and

(d) Infinite bliss.

If we follow these paths firmly, surely we will reach salvation according to Jain belief.

3. ETHICAL PRINCIPLES IN HINDUISM

To find out Buddhist and Jainistic impact on Hinduism, it is necessary to know the notion of *mokṣa* propounded by Hinduism. Real Hinduism is the *Vedānta*. This is the Scripture of Hinduism. Generally Hinduism is based upon *Vedas*, *Upanisads* and *Bhagavad Gīta*. They teach us that all people must work and sacrifice for the welfare of the world (*lokaśaṅgraha*). For human life, sacrifice is necessary. Life is supported by sacrifice. Lower creatures sacrifice themselves for the support of the higher creatures. A man is brought into the world as a baby at the suffering and sacrifice of his mother. He is brought up by the sacrifice of his parents and elder brothers and sisters. He lives on the sacrifice of plants, trees and animals which support him with vegetables, fruits, milk and meat respectively. Hence man lives on the sacrifice of others from his birth to death. So, it is his birth-duty to return this sacrifice to others for the welfare of the world by working and sacrifice. From which we know that sacrifice is more essential for human life. Let us discuss how *Vedāś*, *Upanisads* and *Bhagavad Gītas* preached us the *Mokṣa*, one of the last *puruṣartha*s, which is the goal of human life.

(a) Vedāś:

The notion of *mokṣa* is clear in the *Vedāś*. Heaven is the highest goal of human life that is attainable by pleasing Gods through ritualistic practices.

¹⁵ Cf. *Sadhvi Vishrut vibha, The Basics of Jainism, Ladnun: Payorite Print Media Pvt. Ltd (2010), p. 159.*

(b) Upanisads:

*In the Upanisads mokṣa is apprehended as an identity of self with the Brahman and sometimes the self with God. It is necessary to quote the Brhadāraṇyaka upanishadic thought of Mokṣa in this context:*¹⁶

As a man in the embrace of his beloved wife knows nothing without or within, so the person when in the embrace of the Intelligent self knows nothing without or within. That, verily is his form in which his desire is fulfilled, in which the selfish his desire, in which he is without desire, free from sorrow.

*Ganadapāda in his karika on Māṇḍūkya upanishads states an account of mokṣa which is the state of the universal nature of Brahman. He writes: "as on the destruction of the jar etc. merges with the akaṣa, even so the individual merges into the universal spirit."*¹⁷ *Māṇḍūkya upanishads also said that by liberation the soul attains likeness with the Divine.*

(c) Bhagavad Gīta:

Bhagavad Gīta preaches Mokṣa differently at different places, that is as the emancipation, as eternal state, as the highest rest, as the entering into God, as contact with God, as rest in Brahman, as transformation into the Divine existence, as transmutation into Godhead and so on.

For the attainment of mokṣa Gīta has shown three alternative paths. Each path is equally effective. They are:

- (i) The path of Knowledge,*
- (ii) The path of Devotion and*

(iii) The path of Action (the path of morality).

These three are independent paths in the view that one can attain liberation taking recourse to anyone of them. The paths that a faithful practice of anyone of them will automatically lead to following the other two.

Unlike Vedas and upanishads, Bhagavad Gīta offers to dharma, first one of the puruṣarthas, in our realisation of mokṣa, the final one of the Puruṣarthas. Not only that it starts with first one and ends in the final. To attain mokṣa dharma is the best method or path for Gīta. It specifies the path of action, knowledge and devotion in the attainment of mokṣa.

Dharma is mainly in the action of various sacrificial duties. Gīta pays a special attention to non-attached actions to be the essential constituent of the path of action. But basically Gīta gives an important place to varṇāśramadharma. Particularly, it means svadharma which is the essential means to liberation. One is surely to get liberation if he fulfils his svadharma first quite faithfully. Lord Krishna emphasizes Arjuna that one's svadharma is more important for getting final liberation. In this path of action, Niskāma Karma is the supreme in the Bhagavad Gīta.

Buddhism, Jainism and Hinduism agree at least in the fact that mokṣa is complete freedom from all sufferings, from the cycle of birth and death and from all sorts of passions and desires. There is a common agreement

¹⁶ Cf. Kedar Nath Tiwari, *Classical Indian Ethical Thought*, Delhi: Motilal Banarsidass Publishers Pvt. Ltd (1998), p.101.

¹⁷ *Ibid.*,

on some positive attainment also. They admit in their own way that by attaining liberation the soul (man in Buddhism) attains its original inherent nature.

4. IMPACT OF BUDDHISM AND JAINISM ON HINDUISM

In Hinduism, the work of creation of this great universe, in the vedās, is stated to have been a sacrifice on the part of God. Brahman or God sacrificed one-fourth of His body for the creation of the universe – World, Sun, Moon, Stars, Minerals, Plants, Creatures and Human beings. All these (inorganic things and organic beings) are parts of God's body. He killed Himself to one-fourth being intact. Hence Brahman in Hinduism is believed to have sacrificed Himself for creating this universe and for the lives of millions of living beings.

Because of Vedic ritualism, sacrifice and the classification of duties based upon varnavyavastha only Buddhism and Jainism separated them from Hinduism.

Buddhism rejected the ritualistic and ceremonial aspects that were very strongly prevalent in Hinduism under the influence of Vedas and making the concept of karma more ethical. In Buddhism such actions are of the nature of both social and individual morality. This made Hinduism to reduce or change Hinduism's ritualistic attitudes or actions in accordance with the varnasrama vyavastha. This is really a social evil. In this context I would like to quote Mekenzie's thought here: "... karma was largely ethicised. The only acts which were regarded as meritorious were moral acts and belief in efficacy of rights and ceremonies was condemned as heresy"¹⁸. By rejecting the efficacy and value of Vedic

sacrificialism, Buddhism emphasizes ahimsa as a real moral virtue in its truest and purest spirit. They made an impact on Hinduism to think on this issue. That is why modern contemporary Indian Thinkers like Mahatma Gandhi asked everybody to act according to ahimsa as a moral virtue. Not only that, Buddhism only made an awareness on Hinduism to an individual duty from group of duties or set of people's duties. And also Buddhism emphasizes humility, charity, love, gratefulness, sympathy, forgiveness, veracity, justice, etc. As a virtue of individual morality, it emphasizes self-restraint, temperance, contentment, gentleness, celibacy, patience, purity etc.

Basically Buddhism found root cause for man's suffering that should be rooted out from him. Instead of talking freedom of the self Buddha taught us about man's freedom which made Hinduism to think of man also. So self alone cannot attain mokṣa, both body and self can attain it. Buddhism cleverly handled this thought to protect man from his dangerous life. Buddha's thought is an empirical truth which is more essential to think on Hinduism to take care of man from his social evils such as sacrifice, rites, etc. I would like to say that Buddhism really made a maximum impact on Hinduism to reduce its more stipulations, sacrifices, and rituals which are the real fetters for man. This must be broken first then only a man can attain real mokṣa or liberation as Buddhism does.

Like Buddhism, Jainism also made an effective impact on Hinduism in the following way. Jainism also rejected Hindu Vedic ceremonialism and sacrificialism. By giving a long list of actions constituting the right

¹⁸ *Ibid.*, p. 64.

conduct for a householder and for a monk separately, Jainism made Hinduism to think in this way. They may follow their actions which are enlisted already in Jainism. There is more and more freedom to a man in Jainism. This made Hinduism to reduce its stipulations and sacrifices as much as possible to man as early more. Ahimsa is given a wider connotation in Jainism. Injury caused to any living being in any form is himsa. Thus ahimsa is to be practised not only in deed, but also in thought and words. Even forcing someone to do something against his will is himsa. Causing injury to someone due to negligence is also himsa. Jaina's ahimsa is not so easy to practise by everybody. It is a kind of tabas. Even the Jaina monks walk by brushing the path with a smooth brush in their hands so that no worm etc. should come under their feet. Really this type of activities of Jainism made Hinduism to take turning point in it that ethical principles must be practised by smooth, obedient and free way without any compulsion. Here compulsion does not make any sense at all. Like Buddhism, Jainism prescribes virtues which meant for internal purity of the individual to lead him ultimately to mokṣa. Social virtues like love, compassion etc. are also taken into account for salvation. Both Buddhism and Jainism really made an impact on Hinduism.

CONCLUSION:

One special feature of Hinduism is that it has no organised church, no central authority social, religious or political to guide the Hindus, and to lay down laws in religious and moral activities. It is the oldest religion in the world. It is a composite religion being the result of the intermingling of the religious

ideas of the Dravidians as the excavations in the Mohenjo-Daro in Sind and Harappa in the Punjab in the Indus Valley and the latter Aryan settlers from outside of India.

Hinduism was not founded by a single man. It consists of the teachings of many Rishis or Seers of all classes and of both sexes whose identities are not known. Hence Hinduism is not a founded religion as all other religions are.

The Hindu religion is as much alive today as it ever was. A thousand years of Muslim domination and hundreds of years of Christian persuasion, have failed to make the slightest impression on the older religion. But Buddhism and Jainism made an impact on Hinduism to protect not only the human soul but also the human body. They rejected varnashrama dharma also. This dharma is created by us only. In the name of God people misinterpreted and misused this dharma. Basically we are all the children of God. We all should be equal. Then why do we have much discrimination among us. They made Hinduism to think over on Varnashrama dharma to direct proper way to man. Buddha's and Jaina's thought are realized. If we try and practise any dharma, we will achieve our goal. All are working in all fields if chance is given to them. Actually there is no any reserved job for any reserved people. In positive approach, Buddhism and Jainism made an impact by which Hinduism tries to relax its sacrifices, norms, rules, etc. so that everyone lives peacefully in this universe. And also we can find a unity among them that they accept. "Right Conduct or Right Action" is the only right path to attain mokṣa.

"Many are the names of God and infinite the forms through which He may be approached."

- Sri Ramakrishna

Education as a Challenge and Opportunity

- Lt. Col. K.Ganesh

It is often said that the 21st century is destined to belong to Asia and in particular to countries with young and vibrant population like India. In the last 15 to 20 years, some countries including India have grown much faster than others inspite of harsh economic challenges. The growth trajectory of these countries has as much to do with the ability of their population to rise upto the challenges of the new world economy in terms of skills as with the economic policy of the Govts. Hence the foremost need for a developing country is to prepare its population for future challenges. Recent studies indicate that Indian population which is at present about 1.15 Billion would stabilize around 1.6 Billion by year 2050 whereas China would stabilize at 1.5 Billion by year 2030. Such vast reserve of manpower will be of immense addition to the National productive resources if their capability is channelised and education / training is provided to them through a well planned and streamlined effort. Needless to say that this population will also put tremendous strain on the existing resources of the country. The social and political implications of management of such large population is also critical to our development ambitions.

It is now an accepted fact that India will have the youngest population 20 years hence with the average age of an Indian being 29

years. It is heartening to note that this anticipated large and young population is being looked upon as a potential strength by planners rather than a weakness. In the last 20 years the country's growth is attributed mainly to its human resources and its knowledge economy as against the factory economy on which China has invested for its development. Hence it is no wonder that Dr Manmohan Singh, Prime Minister of India said in a speech in Malaysia on 27 Oct 10 that "A young Population is an asset only if it is educated, skilled and finds productive employment. If this were to happen, our objective of realizing India's potential to grow at 10% or more per annum for substantial period of time can become a reality".

There is no doubt that substantial progress has been made over the years in raising the level of literacy in the country from 35% at the time of Independence to the present 59%. But several social, political, economic and even religious factors have contrived to keep certain sections of the population away from schools. The country has taken much too longer than what is warranted to break out of such shackles, albeit not fully.

Beginnings of Education Policy

Breaking away from the Gurukul form of

Old Student of Vivekananda College, Mylapore, Chennai - 600 004 and serving Army Officer

education prevalent in India, the Britishers in 19th century introduced formal school education although in a very limited scale and that too with the aim of turning out English educated clerks to serve the empire. However certain notable contributions through Macauleys Minutes of 1835, Woods Dispatch of 1854 and various other reforms in the education system over the years established a formal system of education with categorization of primary and secondary education in schools. Post Independence, Tarachand committee of 1948, Dr Radhakrishnan commission of 1948, Dr Ramaswami Mudaliar Committee in 1953 and Dr D S Kothari committee of 1966 all led to the drafting and issue of the first National Policy on education in 1968. Our founding fathers included universal education as a Directive Principle of State Policy and made it a concurrent responsibility of Centre as well as the States. The policy set a target of compulsory education for children between 6 to 14 years of age to be achieved within 10 years of promulgation. It is ironical that it is yet to be achieved. Though there are centres of excellence like Indian Institute of Technology, Indian Institute of Science, Indian Institute of Management and Regional Engineering colleges, all of which producing world class professionals, our dream of universal primary education remains unfulfilled. It must be noted here that our rise as a knowledge economy is because of the few thousand professionals produced by handful of such institutions whereas the nation still has abysmal literacy levels. Though National Policy of education of 1986, revised in 1992 correctly identifies the problem areas and lays down achievable

targets for primary, secondary and vocationalization of education, the achievement of the targets have been elusive.

Problem Areas in Present Structure of Education.

A study of education requirements of the coming decades must essentially factor the present social and economic compulsions in order to arrive at workable plans. These are listed below:-

- > Literacy level is less than 60% with vast variations in gender, regional and religious composition. Abject poverty still forces parents to look at children only as additional working hands.
- > Cost incurred by the Govt to educate a student in university is enough to educate 60-70 students up to secondary level.
- > Average social return to the economy is 70 to 80% higher if money is spent on primary and secondary education than on higher education.
- > Vocationalization of education for substantial percentage of students at secondary level proposed by National Educational Policy of 1992 is still far away from its proposed targets.
- > Though 6% spending out of GDP for education is promised by all political parties, in actuality it is only around 3%.
- > Availability and access to schools is still far below desired levels. Problems include lack of infrastructure, qualified teachers, funds and over populated classes.
- > Poverty, prejudices, social and economic inequality afflict the society. The Gross Enrolment Ratio (GER) for primary

education is only around 70% with close to 80% of the above population dropping out thus contributing to the low literacy level.

- > Public and private partnership in education is still negligible with private contribution to education only around 10%.
- > The country produces world class Doctors, Engineers and computer professionals. However there are very few skilled workers vying for Blue collar opportunities outside. This has wide ranging implications on our ability to absorb skilled manpower in productive employment.

It is imperative that we plan on suitable model of education in order to absorb the growing number of young Indians in productive employment as the social and economic costs of failure on this account are unimaginable. Though India is economically growing at a scorching pace, our model of services sector predominant economic structure could accommodate very few number of people that too with high qualifications. Sectors such as organized retailing, which is capable of absorbing a substantial number of young Indians is yet to gain roots in the country. Due to the intense competition in the market, demand for high technology items and sheer economies of scale, starting and profitably running a small scale industry or cottage activity is economically unviable without a large dose of Govt support. Agriculture has traditionally been the largest employer with almost 60% of the productive population employed in it. However, this sector is increasingly becoming unattractive due to a variety of

reasons including urban mobility. China focused on creating a factory based/export oriented economy 30 years back. Its pool of qualified/semi qualified manpower and infrastructure gave it the necessary edge and competitiveness to garner investments from across the world. It will be difficult to once again replicate such a model. The factors that gave China its advantage are prevalent today in many other smaller Asian countries apart from India; quality education, large technically proficient manpower, low cost of labour and reasonably developed infrastructure. So, where does all this leave us ? It should be realized that we are at the cross roads of a very challenging phase in our independent history, one of dangerous pitfalls and exciting possibilities. It is also easier to state the problem than to attempt to suggest solutions for it.

Recommended Measures

Historically, India has had an exalted tradition of education and values in society. Our religion and culture professed great value and reverence to education (Goddess Saraswati), skills (Viswakarma) and the teacher. Even Gurukul education had a formal and organized structure of tutorship, testing, validation of proficiency and provided access and opportunity for universal education. Mundaka Upanishad is cryptic in its proposition of standards and goals of education; "The intellectual realization of truth and formation of strong beliefs through rationality is the first step of education process. Education aims at self realization, which is the outcome of internal energy and not knowledge acquired through books alone".

At the outset, it must be remembered that in India, it is time consuming to effect large scale, groundbreaking changes in any sphere of activity. The process goes through a cycle of public discussion and denial. Implementation is half hearted and slow. Hence changes suggested must be minimal within the broad parameters of existing structure at the same time effective so that within a span of a decade, we are able to see fruits of our venture visible in the societal and economic health of this nation. The following recommendations may be considered :-

- > Laws exist for compulsory education of children between 6 to 14 years of age. While incentive for bringing children to school such as noon meal scheme, free school uniforms, books, cycles to school children etc have been in vogue in India for long, it is time for social security schemes and employment guarantee also be assured to parents to encourage initial enrolment and prevent dropout. Panchayats need to be empowered and resources provided to ensure this.
- > A uniform pattern and content of education is needed upto secondary level across the country instead of the present State syllabus, ICSE, CBSE etc. Medium of instruction however may be as per language choice of candidate.
- > Infrastructure facilities in schools need to be improved and brought up to a certain minimum desired standard which the Govt must lay down. This should be applicable for all schools including fully owned private schools.
- > Guaranteed minimum % of GDP has to be set aside for education. Improved monitoring of the budget expenditure is needed to ensure reckonable benefits to the society. Money spent on education is investment for the future and is an essential part of nation building.
- > Stringent measures by the Government for inspection and validation of all schools to ascertain adequacy of teachers, teaching material and other facilities in schools to be enforced. Once this is achieved, concept of Neighborhood schools as is prevalent in certain western countries has to be enforced to make it compulsory for the children to go to these schools only at least upto Primary level. Societal pressures will automatically bring up standard of these schools.
- > Quality education for such huge population cannot be ensured only by Govt. Hence private participation and role of corporates in education has to be encouraged and made mandatory upto a certain extent whether it is in terms of running fully owned institutions or contributing a certain amount of Cess to the Govt towards Education fund out of their corporate profits.
- > Vocationalization of education has been a long felt need and a stated objective of education policy in the past. However 25% vocationalization sought to be achieved by year 2000 is yet to be achieved. We need to create capacities for providing such vocational training to the huge population and absorbing them in productive employment once they finish their training. Formal and Non formal education centres must function in tandem at all levels both in cities and rural

areas with guaranteed support to students passing out of these streams of education. Self employment initiatives are to be encouraged and must be assured of a market for their output including a minimum support price akin to agricultural produce and reasonable margins.

- > Rural universities on the lines of Gandhigram in Tamilnadu are a Gandhian dream which is yet to be realised. Wardha convention under directions of Mahatma Gandhi laid out the broad contours as early as 1937. These universities can become centres of excellence providing training on rural based vocations and could absorb substantial number of young population.

Education is the responsibility of the state. The state must decide how it intends to channelise its human resources into productive endeavour in order to realize the full potential of the nation. Indian society by and large aspires and dreams of a peaceful and harmonious living with family, religion and values forming a vital and inalienable part. It is the responsibility of the Govt to thus

ensure that the society is bound in a system of equal status and inclusive growth avenues.

An International committee on education for 21st century set up in 1993 by United Nations identified four pillars of education after worldwide consultations and analysis. These are:-

- > Learning to know
- > Learning to do
- > Learning to be
- > Learning to live together

The essence of the above concept is aptly summed up by Swami Vivekananda as 'Education is not the amount of information that is put into your brain and runs riot there undigested. Education is the process by which character is formed, strength of mind is increased and intellect is sharpened as a result of which one can stand on ones own feet'. It is the singular responsibility of the state to provide equal and affordable opportunity for all its citizens. As Swami Vivekananda prophetically said, 'Education is the manifestation of perfection already in man'. Let us hope the coming decades provide us an opportunity to realise our hidden potential.

What are you to do when you are placed in the world? Give up everything to Him, resign yourself to Him, and there will be no more trouble for you. Then you will come to know that everything is done by His will.

- Sri Ramakrishna

எது உண்மையான கல்வி தெரியுமா?

- சுவாமி கமலாத்மானந்தர்

‘கல்வி’ என்பதற்கு விளக்கம்:

‘கல்வி’ என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்கு ‘கல்லுதல், தோண்டுதல்’ என்று பொருள். அவ்விதம் பார்த்தால், ‘கல்வி’ என்பதற்கு உள்ளத்தில் படிந்திருக்கும் குற்றங்களைக் களைதல், உள்ளத்தினுள் ஆழ்ந்து செல்லுதல் என்ற பொருள் கிடைக்கிறது.

கல்வி என்பது குடும்பத்தில்தான் முதலில் வேர்விடுகிறது.

‘ஒரு நாட்டின் எதிர்காலம் வகுப்பறையில்தான் உருவாகிறது’ என்று, மாணவர்கள் பெற வேண்டிய கல்வியின் முக்கியத்துவம் பற்றிச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

மனிதராகப் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் சிந்தனை ஆற்றல் உண்டு. அதைச் சரியான வழியில் செலுத்துவது படி செய்வதே அறிஞர்களின் பணி.

கல்வி என்பது படிப்பதாலும், பக்க நின்று கேட்பதாலும் முயன்று பெற வேண்டிய இன்னும் ஓர் உயிர்.

கல்வி என்பது வாழ்க்கைக்கு வளம் சேர்ப்பதாக இருக்க வேண்டும்.

ஆழமாகக் கற்பதால் அறிவு வளரும்.

இறைவன் நமக்கு இரண்டு காதுகளைக் கொடுத்திருப்பது ஏன் தெரியுமா? நாம் நமது இரண்டு காதுகளையும் கொண்டு, நல்லவற்றைச் செவியாரக் கேட்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான்.

கல்வி அடக்கத்தைத் தருவதாக இருக்க வேண்டுமே தவிர, ஆணவத்தை வளர்ப்பதாக இருக்கக்கூடாது.

பண்புடைமை இல்லாமல், அன்புடைமை இல்லாமல் பெறும் அறிவும் கல்வியும் உலகில் பிரச்சனைகளையே அதிகமாக்கும்.

‘நாம் கற்றிருந்தும் இறைவனை வழிபடாவிட்டால் நாம் பெற்ற கல்வியால் பயனே இல்லை’ என்று, கல்வியின் நீளத்தையும் அகலத்தையும் கண்ட திருவள்ளுவர் (குறள்-2) ஆணித்தரமாகவும் திட்டவாட்டமாகவும் கூறுகிறார்.

இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயன் தரும் நூல்களையே ஒருவர் கற்க வேண்டும். அவ்விதம் கற்றால் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் நலன் தருவது 1. இறைவனைப் பற்றிய சிந்தனையும், 2. இறைவழிபாடு என்ற உணர்வுடன் மற்றவர்களுக்குச் செய்யும் தொண்டுமே ஆகும் என்பதை உணரலாம்.

கல்வி என்பது கட்டி முடிக்கப்பட்ட ஒரு கட்டிடம் அல்ல; அது தினந்தோறும், வாழ்நாள் முழுவதும் கட்டிக்கொண்டே இருக்க வேண்டிய ஒரு கோயில்.

கல்விக்கு முடிவு என்பது கிடையாது ஓர் எல்லை என்பது கிடையாது. வாழ்நாள் முழுவதும் மூச்சுவிடுவதைப் போல - பூஜைப் பாத்திரத்தை அன்றாடம் தேய்த்துச் சுத்தப்படுத்துவதைப் போல - கற்பதையும் வாழ்நாள் முழுவதும் ஒருவர் தவறாமல் செய்து வரவேண்டும்.

எனவேதான் பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், ‘எவ்வளவு காலம் வாழ்கிறேனோ, அவ்வளவுகாலம் கற்பேன்’ என்று கூறினார்.

‘கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே, பிச்சைபுகினும் கற்கை நன்றே’ என்று கூறியது, சிறந்த மனிதர்களை உருவாக்கக் கூடிய நல்ல கல்வி முறைக்கு மட்டும்தான் பொருந்தும்.

‘கற்கக் கசடறக் கற்பவை’ என்பது வள்ளுவம். இதிலிருந்து, திருவள்ளுவர் காலத்திலேயே கற்கத் தகாத நூல்களும் தமிழகத்தில் உலா வந்திருக்கின்றன என்று நாம் ஊகிக்க முடிகிறது.

“கண்ணுடையவர்கள் என்று கற்றவர்களுையே சொல்ல வேண்டும். கல்லாதவர்கள் முகத்தில் இரண்டு புண் உடையவர்கள்” என்று தமிழ்மறை (குறள்-393) கூறுவதைப் போல், வடமொழியில் பின்வரும் ஒரு வசனம் வழங்குகிறது:

“ஆந்தைக்கு இரவில் மட்டும் கண் தெரியும்; பகலில் தெரியாது. கல்லாத வனுக்கோ இரவு - பகல் இரண்டு வேளையுமே கண்தெரியாது.”

உண்மையான கல்விக்கு அடையாளம்:

உண்மையான கல்வி கற்றவன் ஆழ்ந்த தெய்வ பக்தி கொண்டவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் - இது திருவள்ளுவர்கருத்து.

கற்றதனாலாய பயன் என்கொல் வாலறிவன்

நற்றாள் தொழாஅர் எனின் (குறள்-2) என்ற வினாவினை நம்மை நோக்கித் தொடுத்திருக்கிறார் அவர்.

கல்வியின் பயனே இறைவனைத் தொழுவதுதான் என்பது அவரது ஆணித்தரமான கருத்து.

அதிகம் படிக்கப் படிக்க, மனிதனிடம் ஆழ்ந்த தெய்வபக்தியும் அடக்கமும் ஏற்படுகின்றன. இந்த வரையறை விளக்கத்தின் துணைகொண்டு, நாம் உண்மையான கல்வியைக் கற்றோமா இல்லையா என்பதை, நம் இதயத்தில் கைவைத்து நாமே தெரிந்து கொள்ளலாம் அல்லவா?

கற்றவர் - கற்றறிந்தவர் சொற்களுக்கு உள்ள வேறுபாடு:

கற்க வேண்டிய நூல்களைக் கற்க வேண்டிய முறையில் கற்றவர்களையே ‘கற்றவர்’ என்ற சொல் உணர்த்துகிறது.

கற்றவர்கள் கற்றபடி நடக்காவிட்டால், அது உட்கொண்ட உணவு ஜீரணம் ஆகாது போன்றது.

கற்றவர் என்பவர்களுக்கு ஒருவேளை, ‘நாம் மிகவும் படித்தவர்கள்’ என்ற கர்வம் இருக்கக்கூடும்.

கல்விக்கு அழகு பணிவு, அடக்கம். கற்றறிந்தவர்கள் மிகவும் படித்தவர்களாக இருந்தாலும், கடல் போல் விரிந்த அறிவைப் பெற்றிருப்பினும், அடக்கமாகவும் பணிவாகவும் இருப்பார்கள். சிறுமதியாளரைப் போல் அவர்கள் சிலுசிலுக்க மாட்டார்கள்.

அடக்கத்தையும் பணிவையும் தராத கல்வி பயனற்றது.

முற்றிய நெற்கதிர் தலை சாய்ந்தே இருக்கும். அதுபோல அறிவில் பழுத்தவர்கள் பணிவுடையவர்களாகவே இருப்பார்கள். “வித்யா - வினய - ஸம்பன்னே - கல்வியும் அடக்கமும் நிறைந்தவர்கள்” என்று பகவத்கீதை (5.18) கூறுகிறது.

தாமே படித்தறிவது கல்வி, கேட்டறிவது கேள்வி.

சுவாமி விவேகானந்தர்:

தற்காலக் கல்வி முறையில் அறிவு பெறப்படுகிறதே தவிர, ஒழுக்கம் பெறப்படுவதில்லை. தற்காலக் கல்வி முறையில் திறமையும் ஒழுக்கமும் பெறத்தக்க அம்சங்களையும் சேர்க்க வேண்டும்.

வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை எதிர்கொள்ளக் கூடிய திறமையையும் துணிவையும், இறைவனை உணரவும் உதவும் வகையில் கல்வி அமைய வேண்டும் - இது சுவாமி விவேகானந்தரின் கல்வி பற்றிய கருத்துக்களின் சாரம்.

விவேகானந்தர் இப்போதிருந்தால், ‘நிற்குணங்களை உருவாக்கக் கூடிய அம்சங்கள், இன்று நமது கல்வி முறையில் மிகவும் குறைவாக இருக்கின்றன’ என்று நினைக்கக்கூடும்.

கல்வியின் பயன் நல்ல ஒழுக்கத்தையும், தெய்வ பக்தியையும் தருவதாக இருக்க வேண்டும்.

பண்டைய இந்தியாவில் நிலவிய கல்வி முறையில் மனதை ஒருமுகப்படுத்துவதும், ஒழுக்கமும் இடம் பெற்றிருந்தன. இந்த இரண்டு அம்சங்களையும் இன்றையக் கல்வி முறையில் இடம் பெறச் செய்ய வேண்டும். கல்வியின் தலையாய பயன் நல்லொழுக்கம் என்பதே நம்முன்னோர்களின்கருத்து.

இப்போது இருக்கும் கல்வியுடன் தன்னம்பிக்கை, ஒழுக்கம், சமுதாய நலன், தேசபக்தி, தெய்வ பக்தி, தொண்டு, தியாகம் ஆகிய அம்சங்களும் நமது கல்வி திட்டங்களில் இடம் பெற வேண்டும்.

கல்விக்கும் செல்வத்திற்கும் (பணத்திற்கும்) உள்ள வேறுபாடு:

கல்வி ஒருவனை நாள்தோறும் காப்பாற்றுகிறது; செல்வத்தையோ ஒருவன் நாள்தோறும் காப்பாற்ற வேண்டியிருக்கிறது.

உள்ளத்தைப் பண்படுத்தும் எதுவும் கல்வி என்ற சிறப்புக்கு உரியது. உள்ளத்தைப் பண்படுத்தாத எதுவும் கல்வியாகாது.

கல்விக்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு:

உடல், உள்ளம், ஆன்மா ஆகிய மூன்றையும் உரிய வகையில் வளர்ச்சி பெறச் செய்வதே உண்மையான கல்வியாகும்.

கல்விதான் அறிவுக்கு ஆதாரமாக இருக்கிறது. நாம் புத்தகங்கள் பலவற்றைப் படிக்கக் கற்றுக்கொண்டால் மட்டும் போதாது; முக்கியமாக மனிதர்களையும் மனித உள்ளங்களையும் படிக்க நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

கல்வி வயிற்றுப்பாட்டை ஒட்டியதாக மட்டுமின்றி, ஒழுக்கத்தையும் ஆன்மிகத்தையும் ஒட்டியதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

கல்வியின் பயன் மனிதனை முழு மனிதனாக ஆக்குவதாகும்.

முத்து இல்லாத சிப்பி சிறப்புக்கு உரியதல்ல. அதுபோல் ஒழுக்கத்தைத் தராத கல்வியும் சிறப்புக்கு உரியதல்ல.

சிப்பியில் முத்தும் இருக்க வேண்டும். கல்வியுடன் ஒழுக்கம் இருக்க வேண்டும்.

ஆன்மிகத்தின் ஓர் அங்கம்தான் ஒழுக்கம். ஆன்மிக அடிப்படையில் கல்வி அமையாவிட்டால், அது மனித மிருகங்களையே உருவாக்கும்.

எனவே நமக்குக் கல்விச் செல்வத்துடன் பண்பாட்டுச் செல்வமும் வேண்டும்.

கல்வி என்பது மனிதனுக்கு உரிய அடிப்படை தேவைகளில் ஒன்று. அது பள்ளிக் கூடத்துடன் முடிந்து போவதில்லை. அது வாழ்நாள் முழுவதும் இருக்க வேண்டும்.

உலகில் அமைதி நிலவுவதற்கு உரிய வழி:

உலகில் இன்றைய மாணவ- மாணவிகளுக்குத் தரப்படும் கல்வியைப் பொருத்துத்தான், எதிர்கால உலகில் போர் அல்லது சமாதானம் (சாந்தி) நிலவப் போகிறது.

எனவே உலகில் அமைதி நிலவ வேண்டுமானால், அதற்கு உதவும் அம்சங்கள் கல்வியில் இடம் பெற வேண்டும்.

இன்றைய இளைஞர்களின் கல்வி நிலை:

கல்விச் சூழலும் சமுதாயச் சூழலும்

இளைஞர்களை உருவாக்குகிறது, அல்லது உருக்குலைக்கிறது.

நற்பண்புகளுடன் வாழச் செய்வதுதான் கல்வியின் முதல் நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். சுயமாகச் சிந்திக்கச் செய்வதாகவும், செயல் திறமையை வளர்ப்பதாகவும், வாழ்வதற்குத் தேவையான பொருள்தருவதாகவும், தேசநலனை உயர்த்துவதாகவும் கல்வி இருக்க வேண்டும்.

ஆனால் இன்று கல்வி என்பது, வயிறு வளர்ப்பதற்கு வருமானம் தருவதற்கான ஒரு மூலதனமாகவே பெரும்பாலும் கருதப்படுகிறது.

ஒரு தாய்க்கு ஒரே ஒரு செல்வமகன் இருக்கிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்தக் குழந்தை வழி தவறி எங்கோ தொலைந்து போய்விட்டால், அந்தத்தாய்தன் குழந்தையை அங்கும் இங்கும் தேடி எப்படி அலைந்து கண்டுபிடிப்பாளோ - தேடி அலைவாளோ, அதைப்போல் உயர்ந்த கல்வியைத் தேடி இளைஞர்கள் அலைய வேண்டும், அடைய வேண்டும்.

உலக அரங்கில் இந்தியாவை உயர்த்துவோம்:

பாரத சமுதாயம் ஒரு சிறந்த சமுதாயமாக உருவாவதில் முதல் பங்கு வகிப்பது உயர்ந்த கல்வி.

கல்வி கற்றவர்களாலேயே இந்தியாவை உலக அரங்கில் உயர்த்தமுடியும்.

கல்லூரிகள் பட்டதாரிகளை உருவாக்குவதுடன், நல்ல பண்புள்ள மக்களையும் உருவாக்க வேண்டும்.

இன்றைய கல்வி கோழைகளை உருவாக்குகிறது. இன்றைய கல்வி தேசபக்தி, தொண்டு போன்றவற்றையும் போதிக்காமல் டாக்டர்களையும் இஞ்ஜினியர்களையும் மட்டும் உருவாக்கும் வியாபார தொழிற்சாலைகளாக உள்ளன.

சிறந்த கல்வி பெற்றவர்களின் வாழ்க்கை நன்கு உழுது பண்படுத்தப்பட்ட நிலம் போன்றது. “கல்வி என்பது ஒழுக்கம்” என்ற தேசபிதா காந்திஜியின் கருத்தும் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது.

தூய அன்னையார்

– சுவாமி அபிராமானந்தர்

சுமார் 150 ஆண்டுகளுக்கு முன் தூய அன்னை சாரதாதேவி ஜெயராமப்பாடி என்ற கிராமத்தில் வாழ்ந்தார். இந்தியாவில் ஏறத்தாழ ஆறு லக்ஷம் கிராமங்கள் இருந்தாலும் ஏன் ஜெயராமப்பாடி மட்டும் உலகளாவிய அளவில் ஓர் புனிதத்தலமாக விளங்குகிறது? அங்கு அன்னை வாழ்ந்ததால்தான்.

தூய அன்னையார் எங்கு சென்றாலும், என்ன செய்தாலும் அந்த இடம் சரித்திரத்தில் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் வழிபாட்டுத் தலமாகிவிடுகிறது.

அன்னை செய்ததெல்லாம் சமைப்பது, துணி துவைப்பது, தண்ணீர் எடுத்து வருவது, வீட்டைச் சுத்தம் செய்வது போன்ற சாதாரண வேலைகளே. ஆனால் சாதுக்கள், மகான்களின் நிலையில் அன்னை இவ்வேலைகளைச் செய்ததால் அவை வழிபாட்டு நிலையை அடைந்து விட்டன.

உதாரணமாக நூல் நூற்பது என்பது சாதாரண மனிதன் செய்யும் ஒரு வேலை. ஆனால் அதையே மகாத்மா காந்தி செய்தவுடன் அது உயர்ந்த தேசிய இயக்கத்தின் அடையாளமாகவே ஆகி விட்டது. அதே போன்று அன்னை அன்றாடம் செய்யும் வேலைகளே வழிபாடாகி விட்டன.

மகான்களின் வாக்குகள் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தவை; பலமுள்ளவை, அத்துடன் அவை சத்திய வாக்குகளும் கூட; அவை நிச்சயம் நடந்தேறும்.

தூய அன்னையின் வாக்குகள் எவ்வளவு சக்தி வாய்ந்தவை என்பதை நாம் சில சம்பவங்களின் மூலம் அறியலாம்.

கஞ்சிலால் என்ற ஓர் பக்தர் இருந்தார். அவர் அன்னைக்கு பிரத்யேக மருத்துவரும் ஆவார். ஒரு நாள் அவர் அன்னையிடம் தனக்கு ஆசி வழங்குமாறு கேட்டார்.

அன்னையும் மனப்பூர்வமாக ஆசீர்வதித்து தொடர்ந்து அவரது மருத்துவப் பணியைச் செய்யும்படியும், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் நேர் சீடர்களுக்கு சேவை செய்வதின் மூலம் வாழ்வில் அவர்

அனைத்தையும் பெறுவார் என்றும் கூறினார்.

சில நாட்களுக்குப் பின் கஞ்சிலாலின் மனதில் ஒரு யோசனை தோன்றியது. அவர் பல ஆண்டுகளாக டாக்டராகப் பணிபுரிந்து சேவையாற்றியிருக்கிறார். ஆனால் சந்நியாசிகள் மக்களிடம் பெறும் மரியாதையைக் கண்டு அவருக்கு தானும் ஒரு சன்னியாசி ஆக வேண்டும் என்ற ஆர்வம் தோன்றியது.

எனவே சுவாமி பிரம்மானந்தரை அணுகி தனது ஆர்வத்தைத் தெரியப்படுத்தினார். சுவாமிகள் அதற்கு மறுத்து, அன்னை அவரை இல்லறத்தானாக இருந்து மருத்துவப் பணியைத் தொடர்ந்து செய்யும்படி கூறியதை நினைவூட்டினார்.

கஞ்சிலால் சில நாட்கள் அமைதியாக இருந்தார். பின் மீண்டும் பிரம்மானந்தரிடம் சென்று தனது கோரிக்கையை வெளியிட்டார். சுவாமிகள் மீண்டும் 'இல்லறத்தாருக்கு அகத்துறவே போதும். புறத்துறவு தேவையில்லை' என்ற கருத்தை வலியுறுத்தினார்.

கஞ்சிலால் சுவாமிகளிடம், "வீட்டிலிருந்து கொண்டு துறவு வாழ்க்கையைக் கடைப்பிடிக்க வழி ஏதேனும் உள்ளதா?" என வினவினார்.

சுவாமிகள் சிறித்துக்கொண்டே, "ஓ இருக்கிறதே, அப்படியும் ஒரு துறவுமார்க்கம் உள்ளது. ஒருவன் வீட்டில் இருந்து கொண்டே துறவு நெறியைக் கடைப்பிடிக்கலாம்." என்று கூறினார்.

பின் சுவாமிகள், "சரி அன்னையின் வாக்கையும் மீறி நீ திரும்பத் திரும்ப வற்புறுத்துவதால் நீ விரும்பியதை நான் அளிக்கிறேன். என்று கூறினார்.

ஒரு புரோகிதரை வரவழைத்தார் சுவாமிகள். சந்நியாசத்திற்கான சடங்குகள் தொடங்கப்பட்டு இரவு முழுவதும் தொடர்ந்தன. அதன் பின் பிரசாதம் கொண்டு வரப்பட்டு, அது படைக்கப்பட இருந்த போது இரண்டு நரிகள் வந்து பிரசாதங்களை இழுத்துக் கொண்டு ஓடிவிட்டன.

எனவே புரோகிதர் 'இது ஒரு சடங்கே அல்ல; தவறு நேர்ந்து விட்டதால் இப்படியொரு சடங்கு

மேலாளர், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணமடம், மயிலாப்பூர், சென்னை - 600 004.

நடந்ததாக எடுத்துக்கொள்ள முடியாது.' என்று கூறிவிட்டார்.

பிரம்மானந்தர் கஞ்சிலாலிடம், "நான்தான் ஏற்கெனவே 'துறவு உனக்குரிய நெறியல்ல' என்று கூறினேனே" என்று கூறினார். கஞ்சிலால் சிலகாலம் அமைதியாக இருந்தார். பிரம்மானந்தரின் மகாசமாதிக்குப்பின் சுவாமி சாரதானந்தரிடம் சென்று தனக்கு சந்நியாசம் தருமாறு வற்புறுத்தினார்.

பிடிவாதமாக அவர் திரும்பத்திரும்ப வற்புறுத்துவதைக் கண்ட சாரதானந்தர் அவருக்கு சந்நியாசம் கொடுத்தார். சந்நியாசம் பெற்று கஞ்சிலால் வீட்டிலேயே தங்கினார்.

ஆனால் அதன் பிறகு அவர் குடும்பத்தில் பெரும் துன்பங்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அவரும் அவரது குடும்பமும் பெருமளவில் பாதிக்கப்பட்டு இறுதியில் அவர் இறக்கவும் நேரிட்டது.

அன்னை கூறியதைக் கடைப்பிடிக்காவிடில் என்ன விளைவுகள் நேரும் என்பதையே நாம் இந்த சம்பவத்தின் மூலம் அறிகிறோம். ஆதலால் அன்னையின் வாக்குகளைப் பின்பற்றி நாம் வாழ்க்கையின் லட்சியத்தை அடைவோமாக.

Strength is life,
Weakness is death.

Swami Vivekananda

நித்திய கல்பதரு

- சுவாமி விமூர்த்தானந்தர்

āUĀ> 1, புத்தாண்டு தினத்தில் பலர் வாழ்த்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்வர். ஆனால் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பக்தர்களோ கல்பதரு தினமான அன்று குருதேவரின் கருணையில் திளைப்பது வழக்கம்.

ÿ µō° GBÓ PÀ£u

இறைவன் ராமாவதாரத்திலும் கிருஷ்ணாவதாரத்திலும் எண்ணற்ற பக்தர்களுக்கு அபயம் அளித்தான்.

துளசிதாசர் ராமாயணத்தைக் கலியுக கல்பதரு என்கிறார். திருமணம் தடைப் படுதல், குடும்பப் பிரச்னை என்று பல வற்றுக்கும் ராமாயண பாராயணம் தீர்வு தருகிறது.

ஒரு காவியமே கல்பதருவாக இருந்து நல்லவற்றை வழங்கினால், அதன் காவிய நாயகன் ராமன் எப்படிப்பட்டவனாக இருப்பான்! ஓர் உதாரணம்.

ராம, ராவண யுத்தம் நடக்கப் போகிறது. ராவணனின் தம்பியான விபீஷணன் நான்கு அமைச்சர்களுடன் ராமனைச் சரணடைய வந்து நின்றான். அப்போது சுக்ரீவன் முதலானோர் விபீஷணனைப் பற்றி 'அவன் உளவாளி. அவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது' என்று குறைகூறினர்.

அவர்கள் கூறியதை எல்லாம் கேட்டுவிட்டு ராமர் மிகக் கருணையுடன் கம்பீரமாகக் கூறினார்:

‘ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி சயாசதே அபயம் ஸர்வ பூதேப்யோ ததாமி ஏதத்வ்ரதம்மம்’

‘யார் ஒருவன், ராமா! நான் உன் தாசன்; நான் உனது உடைமை. என்னைக் காப்பது உன் பொறுப்பு’ என்று கூறி என்னிடம் அடைக்கலம் புகுகிறானோ, அவனை எல்லா உயிர்களிடமிருந்தும் காப்பது என் விரதம்’.

இது ராமாயண சரம சுலோகம். ‘சரணடைந்தவர்களைக் காப்பது என் விரதம்’ என்ற போது ஸ்ரீராமர் கல்பதருவாகவே விளங்கினார். அணில், அரக்கர், வானரங்கள், மனிதர், ரிஷிகள் என்று பக்தியுடன் சரணடைந்த பலருக்கும் அவர் அடைக்கலம் அளித்தார்.

ÿ Q, è n ° GBÓ PÀ£u

ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கீதோபதேசத்தில் கர்ம, ஞான, பக்தி யோகங்களை விரிவாக உபதேசித்தார். கடைசியில் ‘சரணாகதி’ எனும் எளிய வழியைக் கல்பதருவாகக் கருணையுடன் காட்டினார்.

ஸர்வ தர்மான் பரித்யஜ்ய மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ

அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுச

- ‘எல்லா அறங்களையும் விட்டுவிட்டு என்னை மட்டுமே சரணடை. நான் எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் உன்னை விடுவிப்பேன். பயப்படாதே’. ‘மார்க்கங்களைக் கடந்து மாதவனைப் பற்று’ என்பது இதன் சாரம்.

வைணவ ஆசார்யர்கள் இச்சுலோகத்தின் இரு வார்த்தைகளுக்குச் சிறப்பாகப் பொருள் கூறுவர்.

ரக்ஷிப்பவனுக்கு இருக்க வேண்டிய முக்கிய குணங்கள் மேன்மையும் கருணையும். அவற்றை அஹம், மாம் என்ற இரு பதங்களும் காட்டுகின்றன.

‘கிருஷ்ணனாகிய நான் ஞானம், சக்தி ஆகிய இரண்டு குணங்களை உடையவன்’ என்பதை அஹம் என்ற பதம் காட்டுகிறது. அவரது ஞானமானது நம் அறியாமையை வேரோடு நீக்கும்; சக்தியானது எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கும்.

மாம் என்ற பதம் கிருஷ்ணருடைய
சௌலப்யம், வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம்,
ஸௌசீல்யம் ஆகிய குணங்களைக்
குறிக்கிறது. தாய் தன் குழந்தையிடம்
காட்டக்கூடிய அளவற்ற அன்பு வாத்ஸல்யம்.
தான் விரும்புவார்களிடம் உள்ள குறைகளை
அன்பால் மறைக்கும் தன்மையை உடையது
வாத்ஸல்யம்.

பசு கன்றை ஈன்றதும், அதன் மீதிருக்கும்
துர்நாற்றமிக்க கழிவான வழும்பையே தன்
நாவினால் நீக்கிக் கன்றைச் சக்தப்படுத்தும்.

நம்மிடம் பாவம், பொறாமை, கோபம்,
மோகம், தகுதியற்ற ஆசைகள், அகங்காரம்
எனக் கணக்கற்ற குறைகள் உள்ளன.
ஒவ்வொன்றும் ஒரு குன்றளவு இருந்தாலும்
அவற்றில் பகவான் தன் பார்வையைச்
செலுத்த மாட்டான். அப்படியே செலுத்
தினாலும் அவற்றையெல்லாம், 'என்பக்தனது
தவறுதானே, பரவாயில்லை' என்று
குணமாகக் கொள்வானாம்.

விஷ்ணு ஸகஸ்ரநாமத்தில் 'அவிஜ்ஞாதா'
(குறைகளை அறியாதவன்), 'ஸஹஸ்ராம்ஸு'
(அனைத்தும் அறிந்தவன்) என்று இரண்டு
திருநாமங்கள் பகவானுக்கு உள்ளன.

ஸஹஸ்ராம்ஸு வான இறைவன்
அவிஜ்ஞாதா ஆக முடியுமா? தன்னைச்
சரணடைந்தோரின் குறைகளை அறிந்தும்,
அதைக் கருத்தில் கொள்ளாது, தன் வாத்ஸல்
யத்தால் அவற்றைக் குணமாகக் கொள்கிறான்
என்பதையே இது காட்டுகிறது. இக்கருத்தில்
'குன்றையை குற்றம் செய்யினும் குணமாகக்
கொள்ளும்' என்று பொய்கையாழ்வார்
பாடினார்.

இப்படி அவதாரங்கள் அபயமளிக்கும்
வாக்குறுதிகளை அருளியிருந்தாலும், தற்கால
மனிதன் சென்றதையே எண்ணிச் சோகம்
படித்துத்திரிகிறான்.

ஜெயின் குரு ஒருவர் மனிதர்களின் பல
வீனத்தைப் பற்றிக் கூறுகையில் 'எப்போதும்
யாரிடமாவது தனது குறைகளைக் கூறி
அழுவதில் பெரும் திருப்தி காண்பவன்
மனிதன்' என்கிறார். தான் அழுவதைப் பிறர்
கேட்க அவன் பணங்கூடத் தருவானாம். பலர்
மனோதத்துவ நிபுணர்களிடம் செல்வது இது
போலத்தானோ?

எல்லோரிடமும் சம்சார பந்தம், பல
வீனம், சோகம், மோகம் என ஏதோ சில
பிரச்னைகள் உள்ளன. இவற்றை எதிர்
கொள்ள, நிரந்தரத் தீர்வு தர முடியாத சாதாரண
மனிதனிடம் செல்வது பயனளிக்குமா?

மாறாக, அவதார புருஷர்களிடம் பக்தி
கொண்டால் அவர்கள் நம் சோகங்களை
மட்டுமன்றி அவற்றின் காரணங்களையும்
நீக்கி நம்மை உயர் வாழ்க்கை வாழ
வைக்கின்றனர். இந்த நோக்குடன் நாம்
கல்பதருதினத்தைக் கொண்டாடுவோம்.

ॐ மூலம், ॐ n ° G30 PÀ£u

ஸ்ரீராமர் மற்றும் ஸ்ரீகிருஷ்ணரே ஸ்ரீராம
கிருஷ்ணராக அவதரித்து மேன்மை மற்றும்
கருணையுடன் நமக்கு அபயமளிக்கிறார்.

கல்பதருதன்னிடம் வந்து
யாசிப்பவனுக்கு அவன் கேட்பது எது
வாயினும் தந்துவிடும்; அது கேட்டவனுக்கு
நன்மை தருமா, தீமை தருமா என ஆராய்
வதில்லை. ஆனால் கலியுக கல்பதருவான
குரு தேவரோ, நமக்கு நன்மை தரக்
கூடியதையே அருள்வார்.

ஆண்டவனை 'அர்தி கல்பன்' என்பர்
பெரியோர். 'வேண்டுபவனுக்கு (அர்தி)
வேண்டுவதைத் தரும் கல்பதரு' என்பது
இதன் நேர்ப்பொருள்.

இதைவிட ஓர் உயர்ந்த பொருளையும்
பெரியோர் காட்டியுள்ளனர். 'அர்தி சஅசௌ
கல்ப: ச' என்று பிரித்துக் காட்டி, அதை
விளக்கியும் உள்ளனர்.

அதாவது, இறைவன் கல்பதரு போல
தன்னிடம் வருபவனுக்கு மட்டும் வழங்குவ
தில்லையாம். தானே பக்தர்களிடம் சென்று
'வேண்டுபவை அனைத்தும் தர வல்லவனான
என்னிடம் யாசியுங்கள்' என்று தன்னிடம்
அவர்களை வரவழைக்கிறானாம். அர்தி
களுக்கு (கேட்பவர்களுக்கு) வழங்க,
இறைவன் அர்தியாகவும் கல்பதருவாகவும்
தானே ஆகிறானாம். தன்னிடம் வந்து உயர்
கதியைப் பெற மனிதனுக்கு விருப்பத்தையும்
நம்பிக்கையையும் தருகிறான்.

இதனால்தான் நம்மாழ்வார் 'எனக்கே
தன்னைத்தந்தகற்பகம்' என்கிறார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் என்ற 'அர்தி கல்பன்'
1.1.1886 அன்று தம்மைத் தாமே

வெளிப்படுத்தி பக்தர்களுக்கு அபயம் தந்ததால் அவரை கல்பதரு என்கிறோம்.

ஆஹா, அந்த நிகழ்ச்சி எவ்வளவு அற்புதமானது!

காசிப்பூர் தோட்ட மாளிகையில் தொண்டைப் புண் சிகிச்சைக்காகத் தங்கியிருந்த ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அன்று மிக உற்சாகத்துடன் இருந்தார். பிற்பகல் 3 மணி. தோட்டத்தில் சற்று உலாவி வர வெளியே வந்தார். நீண்ட நாட்களாக வெளியே வராதவர் அப்படி வந்ததும், ஆங்காங்கிருந்த பக்தர்கள் ஓடி வந்து அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு வணங்கினர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் திடீரென்று கிரீஷ் பாபுவைப் பார்த்து, “ஆமாம் கிரீஷ், நீன்னைப் பற்றி எல்லோரிடமும் இவ்வளவு தூரம் (நான் ஓர் அவதார புருஷர் என்று) கூறி வருகிறாயே, அப்படி என்னிடம் என்ன அதிசயத்தைக் கண்டுவிட்டாய்?” என்று கேட்டார்.

கிரீஷ் பாபு பல பாவங்களைச் செய்து பகவானிடம் அடைக்கலம் புகுந்தவர். அப்படிப்பட்ட கிரீஷ்பாபு குருதேவர் முன்பு மண்டியிட்டுக் கரம் கூப்பி, “நான் என்ன கூறுவேன்? வால்மீகியும் வியாசருமே உங்கள் பெருமையைக் கூற வார்த்தைகள் அற்றுப் போன நிலையைப் பார்க்கிறேன்; அப்படிப் பட்டவரைப் பற்றி நான் என்ன கூற முடியும்?” என்றார்.

மிகுந்த உணர்ச்சியுடன் கூறப்பட்ட இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் குருதேவர் மனமிளகி, “நான் இன்னும் கூற என்ன உள்ளது? உங்கள் எல்லோரையும் ஆசீர்வதிக்கிறேன்; நீங்கள் எல்லோரும் ஆன்மிக விழிப்பு பெறுங்கள்” என்று ஆசீர்வதித்தார்.

இப்புனிதமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு பக்தர்கள் ஆனந்தப் பெருக்குடன் உணர்ச்சி மேலிட்டவர்களாய் அவர் முன் வீழ்ந்து வணங்கினார்கள்; ஒவ்வொருவரையும் குருதேவர் தொட்டு ஆசீர்வதித்தார். அவரது ஸ்பரிசுத்தால் அன்று பக்தர்களின் மனங்களிலிருந்த குழப்பங்கள் நீங்கின. ஒவ்வொருவருக்கும் பெரும் நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

ஸ்ரீராமனாக விபீஷண சரணாகதியின் போதும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனாக அர்ஜுனனிடம் ‘மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ’ என்னும் உபதேசம்

செய்தபோதும் இருந்தது போன்ற ஆன்மிகப் பெருநிலையில் நிலைத்திருந்துதான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ‘ஆன்மிக விழிப்பு பெறுங்கள்’ என அன்று ஆசீர்வதித்தாரோ!

நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும், இன்றும் ஒவ்வொரு புத்தாண்டிலும் லட்சக்கணக்கான மக்கள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் என்ற கல்பதருவை நினைத்துப் புது நம்பிக்கை பெறுகிறார்கள்.

குருதேவரின் இந்த வாக்குறுதியை உறுதிப்படுத்தும் நிகழ்ச்சிகள் பல. அவற்றுள் ஒன்று இதோ:

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ஒருமுறை தம்மைப் பற்றி, ‘அமி கர்மநாசா, ஃபராஸிடாங்கா’ என்றார்.

‘அமி கர்மநாசா’ என்றால் வங்க மொழியில் ‘என்னைச் சரணுபுகுகிறவர்களின் கர்மவினைகளைப் போக்கி விடுவேன்’ என்று பொருள்.

‘ஃபராஸிடாங்கா’ என்பது ஆங்கிலேய ஆட்சியில்லாத பிரெஞ்சுப் பகுதியைக் குறிக்கும்.

“நான் பிரெஞ்சுப் பகுதி போன்றவன். ஆங்கில ஆட்சியில் குற்றமிழைத்தவர்கள், பிரெஞ்சுப் பகுதியான சந்தன் நகர் சென்று தப்பித்துக் கொள்வார்கள்.

“அதுபோல் யார் என்ன செய்திருந்தாலும் என்னிடம் சரணாகதி அடைந்தால் அவர்களுக்கு எந்த பயமும் இல்லை” என்றார் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்.

சுவாமி விவேகானந்தர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை கபால மோசனர் - தலையெழுத்தையே மாற்றி எழுத வல்லவர் என்று கூறுகிறார்.

தம்மை இறைவனின் பக்தனாக, தாசனாகக் கருதிய ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்குப் பொதுவாக தம்மைப் பற்றிப் பிறர்கூறும் குரு, பாபா, கர்த்தா ஆகிய வார்த்தைகள் பிடிக்காது.

என்றாலும் அவர் தாமே ‘அமி கர்மநாசா’ என்று கூறியது ‘ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி’ - ‘பக்தனே! உன்னை நான் எல்லா பாவங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன்’ என்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் வார்த்தைகளின் வங்க மொழியாக்கம் போலுள்ளது.

சாரமாக, ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நமக்கு அளிக்கும் அபய வார்த்தை “மனிதா! நீ உன் கர்மவினைகளைப் பார்க்காதே. என் கருணையைப்பார்” என்பதுதான்.

குருதேவரின் இந்த அருளில் திட நம்பிக்கை கொள்ளாது, பலரும் தங்கள் பாவங்களையும் பலவீனங்களையும் பற்றி மட்டுமே எண்ணி மருகுகின்றனர். தாயினும் சாலப் பரிந்துட்டும் குருதேவரின் அருளி ருக்க, நிம்மதியைத் தேடி அங்குமிங்கும் அலையவேண்டாம்.

தூசி தீயில் விழுந்தால் பொசுங்கும்; அதைக் கண்ணில் வைத்துக் கொண்டால் கலங்கடிக்கும். அதுபோல பாவச்சுமையை மனதில் ஏற்றிக் கொண்டால் பெரும் துன்பம் தரும்.

ஆனால் இறைவனின் கருணை முன்பு நம் குற்றங்கள் அனைத்தும், ஆண்டாள் கூறுவது

போல ‘தீயினில் தூசு’ ஆகிவிடும்; பாரதி கூறுவது போல ‘பரிதி முன் பனித்துளி’ ஆகிவிடும்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் இன்றும் நம்மிடையே நமக்குத் தம்மையே தரும் கற்பகமாக விளங்குகிறார். அவரது கல்பதரு வாக்குறுதியை பக்தி மற்றும் தொண்டின் மூலம் நாம் விரைவில் உணரலாம்.

எனக்கும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் என்ற நித்திய கற்பக விருக்ஷத்தின் நிழலில் இளைப்பாற ஓர் இடமுண்டு என்ற நம்பிக்கையில் ஒவ்வொரு ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பக்தனும் உறுதியுடன் நிற்க வேண்டும்.

அதுவே நமக்குப் புத்தாண்டுச் செய்தியாக அமையட்டும்.

எல்லாவற்றையும் துறந்து கடவுளை நம்பி இருங்கள். அவரே உண்மை, மற்ற எல்லாம் நிலையற்றவை; அவரை அறியவில்லை என்றால் மற்ற எல்லாமே வீண்!

- பகவான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்

உலகமேவிய மதத்திற்கு ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் சாதனைகள்

- சுவாமி நம்ரதாநந்த

ஸ்ரீமத் சங்கராச்சாரியர் விவேக சூடாமணியில், 'மனிதப் பிறவி, முக்திக்கு வேட்கை, மாமனிதர்களுடன் ஸங்கம் முதலிய பைவமிக அரிது' என்கிறார்.

எல்லாப் பிறவிகளிலும் மிக அரியதும், மிக சிறந்ததும் 'மனிதப் பிறவி', ஏனெனில் மனிதன் முக்தியை சாதனை செய்து அடையலாம். ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடக்க, பிறவித் தளைகளிலிருந்து விடுப்பதில் அவன் சாதனை செய்ய வேண்டும். இச்சூழ்நிலையில், ஒருவன் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் உபதேசங்களைப் பின்பற்றி ஆன்மீக சாதனைகளில் ஈடுபடின், எளிதாக சித்தியையும், உலக மேவிய பேரன்பையும் அடையலாம்.

சநாதந ஹிந்து தர்மத்தில் கல்லை, மரத்தை இறைவனாக வழிப்படுவதிலிருந்து, குணங்குறியற்றபரபிரம்ம ஐக்கிய உபாசனை வரையில் இடமுண்டு. இந்தப் பரந்து விரிந்த எல்லையற்றப் பரப்பில் உலக மதங்களின் எல்லாப் பிரிவுகளுக்கும் இடமுண்டு. சநாதந தர்மம், நேரடியாக இறைவனைத் தெளிந்துணர்தலையே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொள்வது மட்டுமின்றி, அதற்கு அழைத்தும் செல்கிறது. சநாதந தர்மத்திற்கு எவ்வொரு நிறுவனருமில்லை, எனினும் மஹாயோகிகளுக்கும், ரிஷி களுக்கும் நிதர்சனமாகிய உலகமேவிய அடிப்படை உண்மையான ரிதத்தை அடிக் கல்லாகக் கொண்டு ஆத்ம சாக்ஷாத் காரத்திற்கு வழிவகுக்கிறது. இவ்வழியில் ஆன்மீகக் குழந்தைத் தொட்டு, பரம ஆச்சாரியார் வரையிலானவருக்கு உபதேசங் களுள்ளன. யாரும் விடப்படாமல், எந்த நிலையாயினும், ஒவ்வொருவருக்கும் இங்கிடமுண்டு.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் சநாதநதர்மத்தின் எல்லா

கிளைகளையும், வைஷ்ணவம், சாக்தம், சைவம் அவற்றின் உட்பிரிவுக ளுடனும், இஸ்லாம், கிறிஸ்துவ மதங்களின்படி ஸாதனை செய்து படைத்த கற்பக விருக்ஷத்தின் பழங்களே ஸர்வதர்ம நல்லிணக்கம் - "எல்லா மதங்களும் சமமே", அமைதியும், ஆத்மானுபூதியுமாகும். இவற்றைநாம் அறிந்துணர்ந்தோமேயானால் உலகளாவிய அமைதியும், பேரன்பும் நிலவும்.

ஸாதனைகள்

ஒரு முறைராமக்ருஷ்ணர் சிறுப் பிராயத்தில் நெற்றவரப்பின் மீது நடந்துக் கொண்டிருக்கையில், வானத்தில் கருமேகங்கள் சூழ, இருளானது; வெண்ணிறக் கொக்குகள் பறந்தன - கீழே பச்சைபச்சேலென பறந்த வெளி, மேலே கருத்த மேகங்களுடைய வானம், இடையில் வெண்கீற்றுப் போல் பறவைக் கூட்டம் இவற்றைக் கண்டு, அவன் மனம் இயல்பாகவே அகண்ட அனந்தத்தில் லயித்தது. இது இயற்கை யோகம்.

சிவராத்திரி நாடகத்தில், சிவ-வேடம் புனைய, உடனே அவன் மனம் சிவனில் லயித்து ஸமாதி அடைந்தது. இது அஹம் - கரஹ - உபாசனையாகும். ஆனார் விசாலாக்ஷி - கோயிலுக்கு செல்லும் வழியில் அவனுடன் வந்தப் பெண்மணிகளுடன் விஸாலாக்ஷி தேவியின் நாம- குணப்-பாட்டினால் மஹிமைகளைக் கேட்டு, பாடி ஸமாதியிலாழ்ந்தான்.

அவன் பூநூல் கல்யாணத்தின் போது, முதற்பிஷையே தனி மாதா எனும் இரும்பு கொல்லப் பெண்மணியிடம் வாங்குவதாக முன்னரே வாக்களித்தான், இது ஸம்பிரதாயத்திற்கு புறம்பானது. பலரும் எதிர்ப்பினும், ஸமூகக் கோட்பாட்டையும் மீறி, அப்பெண்மணியின் பக்தி - சிரத்தை

இவற்றைமெச்சி, தான் அளித்த வாக்கைக் காப்பாற்றினான் - இது சத்யயோகம்.

பின்னர் வீட்டிலிருந்த ரகுவீர், நாராயண-ஸாளக்ராமங்களையும், சீதளாதேவியையும் மனமார த்யானித்து வழிப்படுகையில், தெய்வங்கள் உயிர்ப் பெற்று திகழ்ந்தன, இவை அவனுடைய ஆன்மீக இயல்பை ஆழமாக்கின.

அவருடைய அண்ணன் அவரை கொல்கத்தாவில் பல இல்லங்களில் வழிபாடு நடத்த சொல்லியபோது, அவரும் தன்னில்லத்தில் நடத்திய வழிபாடு போலவே அலங்கார, பஜனைகளோடு வழிப்பட்டதினால் அவரால் படிக்க முடியவில்லை. எனவே, அவருடைய அண்ணன், "பஞ்சாங்கம், ஜாதகம், நீதி ஸாஸ்திரம் முதலானவற்றைப் படித்தால், அவை உன்னை முன்னேற்றும்", என்று கூறியப்பொழுது ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் உறுதியான முடிவுடனும் வைராக்கியத் துடனும், "அண்ணா! அரிசியையும், வாழைக்காயும் மூட்டைக் கட்டும் படிப்பு எனக்கெதற்கு? என்னிதயத்திற்கு ஒளியூட்டி, நித்திய திருப்தி உறுத்தும் அந்த ஞானத்தையே பெறுவேன்" என்றார்.

தகஷிணேஸ்வரத்தில் அவர் முதலில் ராதாகாந்தரையும், பின்னர் காளி - மாதாவையும் வழிபட்டார். ஆழ்ந்த பக்தியினாலும், மனமார்ந்த சிரத்தை யினாலும், மந்திரங்கள் உயிர் பெற்று, கற்பனை - கிரமங்கள் உண்மையாகி, அனைத்தும் உயிர்-களை (ஜீவ சைதன்யம்) பெற்றன. ஆனால் நேரடி அனுபூதிக்கான ஏக்கம் அவரை ஓய்வில்லாமலாக்கியதால், காடு போலிருந்த பஞ்சவடிக்கு இரவில் சென்று த்யானிக்கலானார். இறைசொரு பமாக பிரிவாற்றும் தாங்க முடியாததலினால் ஒரு முறைதன் தலையை வெட்டிக் கொள்ள கத்தியை எடுத்து விட்டார். ஓ! அனைத்தும் அளப்பற்ற அனந்த - சைதன்ய ஜோதி சொருபமாக அனுபூதியாக அவரின் தாய் ஜகதாம்பா அருட்பாலித்தாள். அவருக்குள் பேரானந்த மிக தேவியின் சாந்நித்தியத்தை உணர்ந்தார்.

அவருடைய சிறப்பு என்னவெனில் இந்த அனுபவத்தை எப்பொழுதும் நிரந்தரமாக ஆக்கி கொள்ள வேண்டுமென விரும்பியது ஆகும்.

எனவே, அவரின் இவ்வனுபவம் சாதனையைத் தூண்டியதினால் தன் முயற்சிகளை தீவிரமாக்கி காளிதேவி நடப்பதையும் பேசுவதையும் கண்ணாரக் கண்டார் / கேட்டார். காளி உயிர் பொருளாகவும், எதிலும், எங்கும் அவள் சாந்நித்தியத்தில் தோய்ந்திருக்கக் கண்டார்.

அவரின் தனித்துவம் என்னவெனில், அதே தெய்வீகத்தை மற்றவழிகளிலும் உணர விரும்பி, ஹனுமனை லக்ஷியமாகக் கொண்டு, தாஸ்ய பாவத்தில் ஒழுகலானார். அவர் ஹனுமன் போலவே உடை உடுத்தி, ஒழுகி, ஹனுமனை பிரார்த்தித்து, த்யானித்து, 'ரகுவீர்', 'ரகுவீர்' எனக் கூவி, சுயநலமற்றபக்தியை அடைந்தார். இப்பாவஸாதனையின் முடிவில், ஸ்ரீ ஸீதாதேவியை தரிசித்து, தன்னில் லயமாகக் கண்டார். இது தாஸ்ய பாவ ஸாதனையாகும்.

ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்சர் தந்திரஸாதனையின் முக்கிய 64 கலைகளெல்லாம் ஒழுகினார். அவரின் பக்தி, சிரத்தை, இறைஏக்கம், தூய்மையும் சாதனைக் (குறுகிய) காலத்தில் முழுமைப் பெற உதவின. ஸ்ரீ மாதாவின் அழகும், ஆற்றலும் எங்கும், எப்பொழுதும் எதிலும் பொலியக் கண்டார். அவர் அசையும், அசையாப் பொருளினை சைதன்ய-ஆனந்தம் தோய்ந்திருக்கக் கண்டார். இக்காலக் கட்டத்தில் அவரின் குண்டலினி மூலாதாரத்திலிருந்து ஸஹஸ்ராரத்தை அடைந்தது.

அந்த நேரத்தில், பால-ராமனை இஷ்ட தேவதையாகக் கொண்டொழுகும் ராமாய வகுப்பைச் சார்ந்த பால-ராமர் ஜடாதாரி பாபாஜி அங்கு வந்தார். அவருக்கு பால-ராமர் ஸதா நிதர்சனமாக நடப்பது, குறும்புகள் செய்வது, பேசுவதுமாக இருந்தது. ராமக்ருஷ்ணரை பார்த்தவுடனேயே, அவருடைய வாஞ்சல்யத்தில் நாட்டங்கொண்டு குழந்தை ராமன் இன்புற்றான். தன்னை நிறைவுறச் செய்த குழந்தை ராமனை ராமக்ருஷ்ணரின் வாஞ்சல்ய பாவத்தை உணர்ந்து அவரிடம் கொடுத்து சென்றார். இது வாஞ்சல்ய பாவத்தின் நிறைவாகும்.

இக்காலக் கட்டத்தில், ஸகிபாவத்தையும், (தோழமை) பணிப் பெண்பாவத்தையும் ஒழுகி, ஜகன் மாதாவை வழிப்பட்டு ஸேவையாற்றினார்.

அவரின் சாயல் பெண் போலவே ஆகிவிட்டது.

இதற்கு பின், மதுரபாவ ஸாதனையை மேற்கொண்டு, ஸ்ரீ மதி ராதையின் தரிசனத்தையும் நல்லாசிகளும் பெற்று மஹாநுபாவ பெருநிலையடைந்தார். ராதையின் ப்ரேமை (பேரன்பை) கொண்டு கிருஷ்ணரின் தரிசனம் பெற்றார்.

இங்ஙனம், ஸகுண ஸகார உபாசனையின் முழுப்பலனைப் பெற்று, நிர்குண நிராகார உபாசனை கொண்டொழுகும் அத்வைத ஸாதனைக்கு ஆயத்தமானார்.

பின்னர், அத்வைத வேதாந்த துறவியான தோதாபுரி அங்கு வந்து ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணருக்கு சந்யாச தீக்ஷையளித்து அத்வைத ஸாதனையை உபதேசித்தார். ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர் தன் புகுத்தறிவை வாளாக் கொண்டு நாம ரூபத்தை மனதிலிருந்து வெட்டித்தள்ளி, அகண்ட பரபிரம்மத்தில் லயித்து நிர்விகல்ப ஸமாதியிலாழ்ந்தார்; தோதாபுரி 3 நாட்களுக்கு பிறகு அவரை ஸமாதியினின்று ஸாதாரண மனநிலைக்கு கொண்டர்ந்தார். பின்னாளிலவர் அந்நிலையில் 6 மாதம் தொடர்ந்திருந்தார்.

1886ம் ஆண்டின் முடிவில் (வாஜித் அலி கான்) கோவிந்தராய் எனப்பட்ட முஸ்லீம் சூபி தக்ஷிணேஸ்வரத்திற்கு வந்தார். அவரிடம் இஸ்லாமிய ஸாதனையில் தீக்ஷைப் பெற்று 'அல்லாஹ்'வின் திருநாமத்தை பெரும்பக்தியுடன் ஓதி, மும்முறை 'நமாஸ்' (தொழுகை) செய்வதை 3 நாட்கள் செய்ய, தாடியுடன் கூடிய தேஜோமயமானவரின் தரிசனமும், எங்கும் பரந்திருக்கும் ஸகுண பிரம்ம ஞானமும், முடிவில் குணங்குறியற்றபரபிரம்ம ஞானமும் பெற்றார்.

ஒரு நாள், தக்ஷிணேஸ்வரத்திலுள்ள யதுமல்லிக் தோட்ட வீட்டிற்குச் சென்று, ஏசு கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கை, உபசேதங்களை கேட்கையில், அங்கிருந்த குழந்தை ஏசுவுடன் கூடிய புனித மேரியின் படத்திலிருந்து ஒளிக் கிரணம் தன்னில் கலக்கவும், அப்படமும் உயிர் பெற்று திகழவும், அவர் மனம் இனம்புரியா ஆனந்தத்திலாழ்ந்தது. நான்கு நாட்களுக்குப் பின் கோவில் தோட்டத்திலிருக்கையில் அமைதியே உருவான

தேஜோமய உருவம் ("மனிதர்களிடம் கொண்ட அன்பிற்காக ஏற்பட்ட வேதனையில், உலகை உய்விக்க தன் இதயத்தின் ரத்தத்தை சிந்திய, இறைவனுடன் நித்ய - யோகத்திலுள்ள (எப்பொழுதும் இணைந்த) பேரன்பின் அவதாரத்தை, ஏசு கிறிஸ்துவைப் பார்" என்ற உட்குரல் கூறுகையில்) அவரில் வந்து கலந்தது.

புத்தரை அவர் கடவுளின் அவதாரமாக மதித்தார். ஜென மதஸ்தாபகர்களான ஜென தீர்த்தங்கரர்களுக்கு பெரும் மதிப்பளித்தார். அவ்வாறேசித்தி பெற்ற ஜனகர் உடலை உருக்கும்போது நன்மை செய்ய விரும்பிய ஜனக மஹாராஜாவின் அவதாரங்களாக சீக்கிய குருமார்களையும் மதித்தார்.

ஆங்கே, துவைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், அத்வைதம், கிறிஸ்துவர்கள், முஸ்லீம்கள், சாக்தர்கள், சைவர்கள், வைணவர்கள், ராமயத்துகள், தபஸ்விகள், ரிஷிகள் என்று எல்லா பிரிவுகளின் மதச் சாதகர்களும் குவிந்தனர். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணருடனான ஸத்ஸங்கத்தினால், அவர்களின் ஆன்மீக வாழ்க்கையில் வெகு விரைவில் முன்னேறி புது உற்சாகத்துடன் இறைவழிப்பாட்டிலும் ஸாதனையிலும் ஈடுபட்டனர்.

நிர்விகல்ப ஸமாதியினால் உதித்த நல்லொழுக்க நற்குணத்தினால், எல்லா தேவ தேவியரும் ஒரே பரபிரம்மமே என்ற ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுடையவரானார். அவர் கூறியது : "எல்லா மதங்களையும் செயல்முறையில் பின்பற்றி, அனுபவபூர்வமாக ஒரே கடவுளை நோக்கியே, பல வழிகளில் எல்லா மக்களும் செல்கின்றனர். "ஒருவர் எல்லா வழிகளிலும் ஒரு முறையாவது செல்ல வேண்டும். மதங்களின் பெயரால் மக்கள் சண்டையிடுவதைக் காண்கிறேன். அவர்கள் ஒரே பேராற்றலின் உருவங்களே கிருஷ்ணரும், சிவனும் பெயர் வேறுபாடின்றி வேறில்லை என்று சிந்தனை செய்வதில்லை. ஏசுவும், அல்லாஹும் ஒரே ராமரின் ஆயிரந் திருநாமங்களே. ஒரு ஏரிக்குப் பலப் படித் துறைகள், ஒரு துறையிலிருந்து இந்துக்கள் நீரெடுத்து, 'ஜலம்'

என்கின்றனர். மற்றொன்றில், முஸ்லீம்கள் 'பானி' என்கின்றனர். மூன்றாவதில் கிறித்துவர்கள் 'வாட்டர்' என்றழைக்கின்றனர். நீரை 'ஜலம்' இல்லை, 'பானி' மாத்திரமே, அல்லது 'வாட்டர்' மாத்திரமே என்று கற்பனைச் செய்யலாகுமா? சாராம்சம் ஒன்றே. ஒவ்வொருவரும் தன்வழியைப் பின்பற்றட்டும். அவன் சிரத்தையுடனும் ஆர்வத்தோடும் இறைவனையறிய விரும்பினால் அவனுக்கு பேரமைதி உண்டாகுக!" அவன் நிச்சயமாக கடவுளை தெளிந்து உணருவான். இந்த ஆழ்ந்த அனுபவ ஆசிகள் தாம் ஒருவரின் ஆன்ம விடுதலைக்கும், உலக நன்மைக்கும், உலக அமைதிக்கு வித்தும், வேரும் வழியுமாகும்.

புரீ ராமகிருஷ்ணர் ஒரு மதத்தின் ஒரு பிரிவு மட்டுமென்று நில்லாது உலக அமைதிக்காக ஒவ்வொரு மதத்தையும் பின்பற்றி ஒரே கடவுளை - ஒரே நீரை - அமுதத்தை தன் வாழ்க்கையை, பாற்கடலாக்கி ஸாதனைகளினால் கடைந்தெடுத்த அமுதமே, 'ஸர்வதர்ம ஸமன்வயம்' - "எல்லா மதங்கள் ஒற்றுமை" - அந்த நிலையான அறிவையே வேதவாக்கு, 'ஏகம் ஸத், விப்ரா : பஹுதா வதந்தி' - இருப்பது ஒன்றே(என்று) பல அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர் என்பதற்கு இலக்கணமாகவும், வழிக்காட்டியாகவும் லக்ஷியமாகவும் நிற்கின்றார். ஒவ்வொருவரும் படித்துறைக்கும் செல்லும் கடினத்தை மேற்கொண்டு (ஒரே சாராம்சத்தையே பலவாக கூறிக் கூச்சலிட்டு கொண்டிருக்கையில்) அந்நீரை அனைத்துத் துறைகளிலும் அருகி உணர்ந்து சாராம்சம் - "இருப்பது ஒன்றே" என்றதினால் அவர்தம் வாழ்க்கை ஆன்மீகத்தில் ஒப்புயர்வற்றஇலக்கிய - இலக்கண - உதாரணமாக திகழ்ந்து, உலகின் சிந்தனை ஓட்டத்தையே மாற்றிவிட்டது.

ஒருவன் தன்வழி கட்டாயமாக கடவுளிடம் கொண்டு சேர்க்கும் என்று நம்பவேண்டும். "உள்ளத்திற்குள் தன்வழி கட்டாயமாக கடவுளைத் தெளிந்துணர்ச் செய்யும் என்று நம்புபவனின் செயல்முறையை யாரும் கண்டிக்கக் கூடாது. எவருடைய ஆன்மீகப் பாதையிலும் தலையிடக் கூடாது. ஏனெனில் எவ்வொரு பாவமும் / வழியும் நன்றாக அறிந்து

கொண்டு, ஸாதனையாக சிரத்தையுடன் மேற்கொள்ளபடி, எல்லா பாவங்களும் / வழிகளும் சேருமிடமாகிய இறைவனையே நோக்கி அழைத்துச் செல்லும். ஆனால் உன் வழியைக் கடைப்பிடித்து அவனை அழைக்க வேண்டி, மற்றவர்களின் வழியினைக் கண்டிக்காதே;

ஞானமற்றஸாதனை மதபூசல்களுக்கு வழிவகுக்கிறது;

ஸாதனையற்றஞானமோ வெறும் அலங்காரம் மட்டுமே!

ஆன்மீக வாழ்க்கை முக்தியடைய வேயன்றி அலங்காரத்திற்கோ, பூசல் களுக்கோ அல்ல. பேராண்டவனின் அருட் பெருந்தாயின் அளப்பரும் அருளுக்கே என்றும், அதனால் அவன் தன் ஆருயிரையே அனைத்திலுங் கண்டு பேரமைதியே உருவெடுத்தாற் போல் பிறவிப் பெரும்பயன் பெறுவான்.

ராமக்ருஷ்ணர் கூறினார் : "நான் 16 கலை சாதனை செய்து விட்டேன். நீங்கள் ஒருகலையாவது செய்யுங்கள்". நாம் இதைச் செய்ய செய்ய நம் மனம் தூய்மை, மேன்மை, அமைதி, அனைத்திலும் இறைவனை காண்பதை அடையலாம்.

அவ்வாறு அத்வைத ஞானத்தை நேரடியாக தெளிந்துணர்ந்த புரீ ராமக்ருஷ்ணரின் மனம் கடவுளைத் தெளிந்துணர்வதையே மனித வாழ்வின் லக்ஷியமாகக் கொண்ட எல்லா மதத்தினருக்காக பேரிரக்கம் கொண்ட எல்லையற்றசுதந்திர மனப்பான்மை உடையதாகயிருந்தது.

எனவே புரீ ராமக்ருஷ்ணரைப் பின்பற்றினால், மிக அரிதாகக் கிடைக்கும் மனிதப் பிறவி, முக்தியில் நாட்டம், மஹாபுருஷ ஸங்கம் கைக் கூடி வாழ்வின் லக்ஷியத்தை அடைவதோடு, உலக அமைதியும், உலகளாவிய அன்பும் அதனால் உலக நன்மையும் எல்லா பிரிவுகளையும், எல்லா மதங்களையும் உள்ளடக்கிய உலகமேவிய மதம் ஏற்படும்.

ஓம் அஸதோ மா சத்கமய

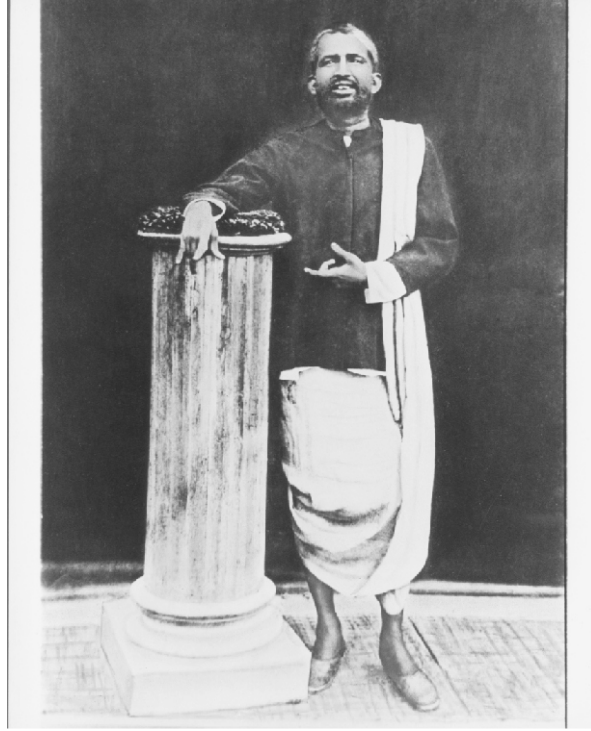
தமஸோ மா ஜோதிர்கமய

ம்ருத்யோர் மா அம்ருதங்கமய

ஓம் சாந்தி : சாந்தி : சாந்தி

ஹரி : ஓம் தத் ஸத்

ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணார்ப்பணமஸ்து

ஆரம்பத்தில் ஒருவன் தன்னந்தனியாக இருந்து மனதை ஒருமுகப்படுத்த முயல வேண்டும். இல்லாவிட்டால், மனம் பற்பல விஷயங்களில் ஓடிச் சஞ்சலத்துக்குள்ளாகும். பாலையும் தண்ணீரையும் ஒன்றாக வைத்தால் இரண்டும் கலந்துவிடும். ஆனால், பாலைக் கடைந்து வெண்ணெய் எடுத்து, தண்ணீரில் போட்டு வைத்தால் கலக்காமல் மேலே மிதக்கும்.

- பகவான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்

வாழ்க்கையைச் செப்பனிடும் பள்ளிப் படிப்பு

- பத்மஸ்ரீ நல்லி குப்புசாமி செட்டியார்

உலகில் மிகப் பெரிய சாதனைகளைச் செய்தவர்களை அறிமுகப்படுத்தும் போது இவர் இன்ன பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தவர், இன்ன கல்லூரியில் படித்தவர் என்று குறிப்பிடுவார்கள். வெகு சிலரே இன்னார் இன்ன பள்ளியில் படித்தவர் என்பதையும் சொல்வார்கள். ஆனால் பள்ளிக்கூடம் தான் நாற்றங்கால் அங்கே பாதுகாக்கப்படும் இளம் தளர்களே வயல்களில் வளர்ந்து முற்றித் திரண்டு நெல்மணிகளாகி அரிசியாகி அனைவருக்கும் பயன்படுகின்றன.

அந்த வகையில் சென்னை ராமகிருஷ்ணா உயர்நிலைப்பள்ளி (அந்த காலத்தில் அதுதான் பெயர்) இன்றைய பல விஜயிக்களின் நாற்றங்காலாக இருந்துள்ளது. இன்றைய சென்னை நகரின் முக்கிய பிரமுகர்களில் பலர் இந்தப் பள்ளியின் மாணவர்களே. இவர்கள் எல்லோரையும் விடப் பெரிய பாக்கியசாலி நான். நான் படித்த பள்ளிக்கூடத்திற்கு எதிரேயே எங்கள் கடை உள்ளது. அதனால் தினமும் கோபுர தரிசனம் செய்வது போல் எனக்கு பள்ளிக்கூட தரிசனம் கிடைத்து வருகிறது.

ராமகிருஷ்ணா பள்ளி மாணவன் என்று சொல்லிக்கொள்வதில் எனக்கு ரொம்பப் பெருமை உண்டு. சில பிரமுகர்களும் தம்மை என்னிடம் அப்படித்தான் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். பலருக்குக் கிடைத்த கல்லூரிப் படிப்பு எனக்கு வாய்க்கவில்லை. அதற்குப் பணவசதி குறைவு என்று சொல்ல முடியாது. நான் ஒன்பதாம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தபோது என் தந்தையார் காலமானதால், இராமகிருஷ்ணா உயர்நிலைப்பள்ளியில் எஸ்எஸ்.எல்.சி கடைசி பரீட்சை எழுதியவுடனேயே 1956 ஆம் வருஷம் மார்ச் மாதம் கடையில் நுழைந்துவிட்டேன். சுமார் 54 வருஷமாக நல்லி ஜவுளிக்கடையையும் கிளைகளையும் நிர்வாகம் செய்து வருகிறேன். அதில் எனக்கு திருப்தி இருக்கிறது. பிறரும் பாராட்டுகிறார்கள். இதற்கு மூல காரணம், முழுமுதல் காரணம் நான் தி நகர்

இராமகிருஷ்ணா மிஷன் பள்ளியில் பெற்ற முழுமையான கல்வியே.

இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்க 1950களில் பல மாணவர்கள் கோபாலபுரம், மேற்கு மாம்பலம் போன்ற இடங்களிலிருந்து நடந்தே வருவார்கள். சுற்று வட்டாரத்தில் வேறு பள்ளிக்கூடங்கள் இருந்தாலும் பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளை இந்தப் பள்ளியில் சேர்க்க விரும்பியதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. ஒழுக்கம் முதலில் என்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட நிர்வாகமும் அதை அப்படியே பின் பற்றிய ஆசிரியர்களும். எங்கள் தலைமையாசிரியரும் தமிழாசிரியரும் மாணவர்கள் நிறையப் புத்தகங்கள் படிக்கவேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். அதற்குப் பெரிதும் உதவினார்கள். எங்கள் தமிழாசிரியர் நாராயண ஐயர் சொல்படி, நூலகர் எடுத்துக் கொடுத்தபடி நான் எங்கள் பள்ளியில் முதலில் எடுத்துபடித்த இரண்டு புத்தகங்கள் மகாத்மா காந்தியின் சத்திய சோதனை மற்றும் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் மொழி அமுதம்.

காந்தியடிகள் நாடு சுதந்திரம் பெற இரண்டு விஷயங்கள் முக்கியமானவை என்றார். ஒன்று சத்தியம், மற்றது அகிம்சை. நான் என் தொழிலுக்கு ஏற்றபடி இந்த இரண்டையும் உண்மை, நேர்மை என்றே எடுத்துக் கொண்டேன். நான் புத்தகத்தில் படித்ததை என் தந்தையாரும் தாத்தாவும் பின் பற்றி வந்ததனால் எனக்கு காந்தியடிகளின் கொள்கை மனதிலும் வாழ்க்கையிலும் ஆழப் பதிந்தன, இதற்காக நான் என் பள்ளிக்கூடத்திற்கே நன்றி சொல்ல வேண்டும்.

மற்ற பழைய மாணவர்களும் ராமகிருஷ்ண மடத்துடன் இன்றும் தொடர்பு கொண்டிருந்தாலும், நான் இதே பள்ளிக்கூடத்தில் நிர்வாகக் குழுவிலும் இருக்கிறேன் என்பது நான் பெருமைப்படும், சந்தோஷப்படும் விஷயம். இதனால் ராமகிருஷ்ணர், சுவாமி விவேகானந்தர் ஆகியோரின் உபதேசங்கள் மனதில் தங்கிவிட்டன. பொய் சொல்லாமல், பேராசை

Philanthropist and Vice President of the Managing Committee, Ramakrishna Mission Students' Home, Mylapore, Chennai - 600 004.

இல்லாமல் சமுதாயத்திற்கு உதவும் வகையில் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள உதவியன இந்த மகான்களின் உபதேசங்களே.

சுவாமி விவேகானந்தர் 1893ல் அமெரிக்காவில் செய்த ஒரு சொற்பொழிவின் சாரத்தை எங்கள் ஆசிரியர்கள் ஒருமுறை வகுப்பில் சுருக்கமாகச் சொன்னார்கள் பகவத் கீதையை மேற்கோள் காட்டி கிருஷ்ண பகவான் சொன்னதாக எங்கள் ஆசிரியர் சொல்லி என் மனதில் பதிந்த வார்த்தைகள் இவை. 'பணத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். பொருள் வேண்டியதுதான், அதைக் கடுமையாக உழைத்து ஈட்டத்தான் வேண்டும், என்கிறார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர். ஆனால் அதன்மீது பற்று வைக்காதீர்கள். குழந்தைகள், மனைவி, கணவன் உறவினர், புகழ் ஆகிய எல்லா விஷயங்களிலும் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். எதையும் ஒதுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால் பற்று மட்டும் வைக்க வேண்டாம். ஒரே ஒரு பற்றுத்தான் வேண்டும். அது இறைவன்பால் மட்டுமே இருத்தல் வேண்டும். பிறரிடம் வைத்தல் கூடாது. மற்றவர்களை நேசியுங்கள்; அவர்களுக்கு உழையுங்கள்; அவர்களுக்கு நன்மை செய்யுங்கள்" கேட்ட தினத்திலிருந்து இன்று வரை இந்த வாசகங்கள் எனக்கு வாழ்க்கையிலும் தொழிலிலும் வழி காட்டி வருகின்றன.

இவற்றை எனக்கு பால பருவத்தில் அறிமுகம் செய்து வைத்தவர் எங்கள் அன்பிற்கும் மதிப்பிற்கும் உரிய தலைமை ஆசிரியர் அண்ணா சுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்களே. அவர் மிகவும் எளிமையாக வாழ்ந்த, அபார ஞானம் கொண்ட ஒரு மகான். எங்கள் வகுப்புக்கு உரிய ஆசிரியர் ஒருநாள் வராத பாடவேளையில் திடீரென்று வகுப்புக்குள் நுழைந்த அவர் "டைம் டேபிள்படி, இப்போது என்ன பாடம்"?

என்று கேட்டார். 'ஆங்கில இலக்கணம்' என்று சொன்னதும் ஆங்கில மொழியின் இலக்கண நுணுக்கங்களை கரும்பலகையில் எழுதிப்போட்டு விளக்கம் தந்து பாடம் நடத்தினார்.

அப்போது எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் மாரல் இன்ஸ்ட்ரக்ஷன் என்ற நீதி போதனை வகுப்புகள் உண்டு. ஆசிரியர்கள் நீதி போதனைப் பாடங்களை நடத்துவார்கள். அதற்கென்று தனிப்பாடப் புத்தகமும் உண்டு. சில சமயங்களில் மஞ்சக்குடி ராஜகோபால சாஸ்திரி போன்ற பெரிய பிரவசன கர்த்தாக்களும் அழைக்கப்படுவதுண்டு. ஒரு முறை மஞ்சக்குடி ராஜகோபால சாஸ்திரி ஏதோ ஒரு அசந்தர்ப்பத்தினால் வரமுடியவில்லை. அவருக்கு பதிலாக எங்கள் தலைமை ஆசிரியர் அண்ணா சுப்பிரமணிய ஐயர் அந்த நீதி போதனை வகுப்பை ரொம்பவும் சுவாரசியமாக நடத்தினார். சாஸ்திரியார் சொல்வதை புரிந்து கொள்ளக் கஷ்டப்பட்டவர்கள் அண்ணா சுப்பிரமணிய ஐயர் சொன்னதை எளிதில் புரிந்து கொண்டதனால் அவரையே மேற்கொண்டு நீதி போதனை வகுப்புகளை நடத்தச் சொன்னார்கள். இப்படிப்பட்ட மகான்கள் எங்கள் ஆசிரியர்களாக இருந்ததனால் நாங்கள் பள்ளிப் பருவ காலத்திலேயே மனதில் தேக்கிக் கொள்ள வேண்டியனவற்றைத் தேக்கிக்கொண்டு வளர்ந்து வருகிறோம்.

இதேபோல் தான் ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு படித்த பள்ளியை நேசிக்கும் என் நண்பர் ஒருவர் சொன்னார்; "படிப்பு என்பது நான் பள்ளிக்கூடத்தில் பெற்றது. அப்புறம் காலேஜில் கிடைத்தவை வேலைக்கான தொழில் முறை லைசென்ஸ்கள்"

இதை நான் வார்த்தைக்கு வார்த்தை சத்யம் என்று ராமகிருஷ்ண பள்ளியின் முன்னாள் மாணவன் என்ற முறையில் ஆமோதிக்கிறேன்.

பெறுதற்குரிய இம்மானிடப் பிறவியைப் பெற்ற பின், இப்பிறவியிலேயே இறைவனை அறிய இயலாது போனால், அவன் மண்ணில் வீணாகப் பிறந்தவனே.

- பகவான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்

Memoir ~ S. Jagannathan

M.K.Ramanathan / S. Seshadri

M.K.RAMANATHAN :

(We regret to record that Sri.M.K.Ramanathan, an Old Student, who wrote this memoir on Late Jagannathan, himself passed away on 30.01.2011).

Sri S.Jagannathan, a very distinguished old student, former Principal of the Technical Institute (which later became Polytechnic College), Chairman of the Governing Council and also the Vice-President of the Managing Committee of the Home is no longer with us. He passed away on 14-12-2010 at the age of 89.

Few persons have served the Home with a rare degree of dedication and devotion as Sri S.Jagannathan.

He joined the Home in the year 1935 as a student and since then he was part of the Home and the Home was part of his life. As a student, he was highly disciplined and was ready to render any service at any time. No wonder he was awarded the "Ever-ready" prize.

After completing his Diploma course in Automobile Engineering in 1942, at the behest of the then Secretary of the Home, Sri C.Ramanujachari, he worked as Superintendent in the War Technicians'

Training Institute. After a short stint of 2 years there, he joined the Technical Institute run by the Home as a Lecturer in 1944. He was promoted in 1953 as Principal. As Principal and Lecturer he earned a name as a very good teacher. He also was very strict in enforcing discipline. He was a tough task master. He helped a number of

students, using his influence and connection, to secure good jobs. Such was his love for students that he watched with keen interest the progress of his students after they left the Institute. He used to give them valuable tips to come up in life. Some of the old students, out of love for him, have created Endowments and are regularly contributing to the same.

Side by side he was helping Sri C.Ramanujachari in running the Home. He made Home his house and left his house to the care of his wife. He also took an active part in the activities of Kripa Amateur Drama troupe, which staged a number of dramas for the benefit of the Home. His identification with the Home was total and when he got an offer as Motor Vehicles Inspector, he did not accept this Govt job with better service conditions and decided to remain with the Home, an act of great sacrifice.

Sri.S.Seshadri is an Old Student of the Home

In 1963 the Institute replaced the Automobile Engineering course by Mechanical Engineering course and due to this he had to leave the Institute. He joined a firm, International Institute in Bangalore. After his retirement in 1987, he again started coming to the Home.

He put his wide knowledge and experience to good use for the benefit of the Home. His intimate association with the Home in the earlier years and extraordinary memory power helped the Home in compiling various data and handling various problems.

He was guiding the affairs of the Polytechnic. He knew every aspect of the working of the Polytechnic. He played a major role at the time of introducing two new courses viz Automobile Engineering and Computer Engineering. He used to take an active part in the meetings of the Governing Council. The Polytechnic benefited immensely by his valuable advice and experience.

In the vast Home compound there will always be problems. Sri S. Jagannathan took up the responsibility of maintenance. He was very intimately associated with the construction of Infosys Block, Medical Ward, Centenary Building, Staff Quarters etc. He would prepare the plans, take them to the Architects, take all steps for getting clearance from the Corporation and approval from the CMDA, inviting tenders, procuring materials like cement, steel etc, checking the bills submitted by the contractors and submitting the final report. Despite his age and failing health he would go to the site to satisfy himself about every aspect of the construction. He took up the

work as though it was his personal one. While procuring materials, he would use his contacts to get the maximum concession. He was a perfectionist to the core and his concern for the Home was extraordinary. He was coming to the Home until he was hospitalized. It is very rare to come across such a dedicated worker who unmindful of his health devoted himself, heart and soul, to the service of the Home. The death of such a hardworking and sincere worker is an irreparable loss. The void created by his death cannot be filled up. The Home pays its humble tribute to this noble soul for all his sacrifices and services. May his soul rest in peace.

S. SESHADRI: *I have moved with Sri S. Jagannathan closely ever since 1935 when he joined the Home, and sharing all his thoughts and aspirations for the Home I feel I have lost a part of myself in this tragedy.*

There was a significant event in the development of the Polytechnic college where Jagannathan played an important role.

In 1952 Sri Ramanujachariar sent him with the Drama Party, Kripa Amateurs, who were declared the best Dramatic troupe of the year, to Delhi. The Play to be staged before the President and the Govt officials was Thyaga Bhoomi of Kalki. After the event Sri Ramanujachariar asked him to put out two more shows for the Delhi Public and collect money. Jagannathan did this using his initiative in advertising thru leaflets inserted in Tamil Magazines circulated in Delhi.

But he did more. When he contacted the Planning Commission authorities he learnt that the Govt of India was ready to finance

Technician Training Schmes in order to improve Technological talent in the country. They had sent circulars to all the States . But when he returned to Chennai , he found that the Tamil Nadu Govt had not sent the copy to the Home. He got the copy and on that basis prepared development schemes worth several lacs and implemented them in record time. Under this scheme the elective hall and the Teaching complex and the Back hostel were built. Several equipment were also obtained for the benefit of the trainees.

For innovation and dedicated service to the Home, his contribution stands unparalleled.

When Shri Rmanujachariar asked him to forego lucrative job offers and take up the

Principal's post he took it willingly. He educated himself to the Degree level in each branch of Technology he handled and devised modern methods of imparting technical education. He served in all important committees concerning Technical education and he enjoyed the respect of Directors and Principals in Technical education.

Subsequent to his retirement he devoted himself whole heartedly to the affairs of the Home and has left his mark in every area of development for the past twenty five years.

His is a glorious example of dedicated service for all the coming generations to follow. His contribution to the Home has been unparalleled, perhaps of the same order as Anna's and Shri Krishna Rao's.

Good motives, sincerity, and infinite love can conquer the world. One single soul possessed of these virtues can destroy the dark designs of millions of hypocrites and brutes.

- Swami Vivekananda

Looking Back: Cherished Memories of Ramakrishna Centenary Primary School

- C.Raghunathan

I write this note as an old student of Ramakrishna Centenary Primary School, Mylapore, situated in Sullivans Garden Road (Now Sivasamy Salai). I studied there during the years 1938 – 1942. The school started functioning in a very small way in 1936 with one thatched shed in the compound of the staff quarters of Ramakrishna Math Students Home. My house is adjacent to the school with a common barbed wire fence and subsequently a compound wall. I continue to live in this house even today.

My memory is vague after the span of 68 long years, though a few things still remain green. The school was run under the leadership of Mr. Kuppaswami Iyer, Head Master with one or two teachers (cannot recollect their names). We were hardly 10 to 15 students in class, sitting on the floor with one teacher, who taught us all subjects. We had two sessions, daily for 6 days of the week. I had the distinct advantage of living next door, and used to sneak through the barbed wire fence to and from the school, as the main entrance gate was further away. This became the practice for my cousins as well, who lived next door to my house in a common compound. During class hours, some days stray dogs, cattle, or cats used to enter the class because there were no walls around the

classes. Sometimes this was scary, but we enjoyed all the fun including sighting some rats creeping over the casuarina posts on the inner side of the thatched roof above us in class.

The method of teaching was different, as I could perceive later from other schools. The atmosphere was like a real GURUKULAM to start our education with.

I recollect in those days in Class I, when they introduced the alphabet in Tamil. The teachers introduced single lettered and double lettered alphabet with suitable diagrams. For example, é, ûT, ûU, ûL, AQô, Lp, Áu, T¥, úT]ô etc.

In the later years as I learnt from my sisters, Mr. Madhava Rao, then Head Master used to write Ramayana musical play and make us enact. The songs were very sweet with good ragas. The daily prayer used to be

ஓம்கார பஞ்சர சுகீம்
உபநிஷ துத்தான கேலிகலகண்டம்
ஆகம விமிந மயூரீம்
ஆர்யா மந்தர் விபாவயே கௌரீம்
ஜெயமான தீர்க்க நயனாம்
தேசிக ரூபேண தர்புதாம் ஹ்ருதயாம்
வாமகுச நிகித வீணாம்
வரதாம் சங்கீத மாத்ருதாம் வந்தேம்.

Grandson of Late Sri C. Ramanujachariyar, Secretary (1932-1956), Sri Ramakrishna Mission Students' Home, Mylapore, Chennai - 600 004.

I have been watching the developments in the school even after I left it in 1942 because my brothers, sisters and cousins, (all of us grand children of C. Ramanujachari (Secretary of R.K.M. Students Home at that time) studied in this school successively. I also observed that during the World War II time period, the entire school was moved for some time to a safe and protected house which had air raid precaution walls, shelters and trenches. Subsequently, the school was moved to a portion inside the main buildings of R.K.M. Students Home.

Over the period of the last seven decades, the school has undergone so much transformation from a thatched shed to a solid building, adding in more and more facilities to support the educational standards and needs of the school for the children. More space has been added to accommodate the increasing number of students in every class; with a corresponding induction and increase in the number of qualified teachers under the leadership of various excellent Head Masters over a period of time.

Living next door to the school, even today, I look at the school through my eastern window, and I cherish the proximity of my Alma Mater all the time, which is a rare privilege for me. At this juncture, I have one

small note to add on the current status of this school which hurts me. I notice a decline in the number of students overall, in the school, due to various factors.

We the old students in unison with the authorities of R.K.M. Students Home, (under whose control the school functions today) should strive to build a strong infrastructure and infuse greater interest to improve the atmosphere and facilities to invite more students to join the school. It would also be good if the students had a good playground facility for their participation in physical education in their daily curriculum. To achieve all this, it will be necessary to build up an infrastructure mainly with a Corpus Fund and this requires a liberal attitude and generous donations from all the old students and also Ramakrishna Mission Students Home to aid and achieve these tasks. A thought should also be given to increase the number of classes up to 8th Standard. This is also to give stability of continuous education up to 8th Standard for students.

(C.Raghunathan, joined as a Work Study Manager at Dunlop in 1958-62. Subsequently, he worked at Hindustan Levers, J.K. Industries, and Dunlop again. He is now a Director at Mypol, which specializes in rubber products.)

Take up one idea. Make that one idea your life - think of it, dream of it, live on idea. Let the brain, muscles, nerves, every part of your body, be full of that idea, and just leave every other idea alone. This is the way to success.

- Swami Vivekananda

Walking Down Memory Lane: Ramakrishna Centenary Primary School

- T.R.Vijayaraghavan

I studied at Ramakrishna Centenary Primary School, popularly called the 'kottai' school, between 1969-74 when I studied classes I to V.

Around the time when I studied, a major transformation happened. The school changed from a thatched roof-school to a proper building, and this happened after a lot of efforts from the school authorities, who raised funds by enacting plays and skits to make this landmark change. Most children in my family, including my brother and sister studied here too. School was just a hop, skip, and jump away from home. I happened to live in the staff quarters of Ramakrishna Mission School, next to the school building because my paternal uncle taught at the Ramakrishna Mission School.

The foundations of education for me and my schoolmates were laid here. Around that time, most children in and around Mylapore studied here. Kolattur Vattthiar was the Head Master, who was for us a larger-than-life personality back then. I still keep in touch with him as well as all my teachers - Sampath kumar, Ganesan, Sundararaman, Radha krishnan, Meenakshi, V.Jayalakshmi, R. Jaya lakshmi, Kamakshi, Karpagam, Jayamma, Bama, and Kamalam. They were great teachers dedicated and loving, and I have memories of some wonderful teaching done

by them. It was a Tamil medium school which provides free education to children, and still does. In fact, many celebrities such as S.Venkatraghavan (Indian cricket team captain), R. Krishnan (tennis player), Vasanth (film director), and Actor Chinni Jayanth (Narayanan) studied here. The grand children of Thatta Ramanujachariar and the grandchildren of 'Anna' N. Subramaniam studied here too.

The school has developed a great deal today. Besides free education, the children are provided free books, pick-up and drop to school, meals, uniform and shoes. There is better infrastructure, better support for students' education, great teachers, and a great leader as the School Headmistress. One major concern for me associated with the school is the dwindling numbers of children studying at the school. This condition can be improved if the school offered education until Class VIII for starters and extend later on to provide education until Class XII. If the school provided education in the English medium, in keeping with the times, it would be a quantum leap for the school.

I participate in all the activities organized by the school as much as possible. On April 12, 2009, a group of us, who studied at the Ramakrishna Centenary Primary School, organized a function to commemorate the

Senior Sub Editor and Journalist at Dinamani (Indian Express Group)

services of the teachers who taught us. It was a great experience locating them and meeting them after 35 years to invite them for the commemoration function.

I congratulate the school on completing 75 years of great service towards the education of young minds and shaping up their personality for being wonderful citizens of tomorrow!

When God first created man, He endowed him with the spirit of goodness. As a result, men were born with wisdom they took the Name of God and were liberated from the bonds of life. God thought, 'This will not do....In the end.....He mingled in profuse quantities of the spirit of materialism and that of vanity. Now the game of life went on with a swing!

- Sri Sarada Devi

My Reminiscences of Sri Ramakrishna Centenary Primary School

- K. Jayaramachandran

Sri Ramakrishna Centenary Primary School commenced on Baghvan Sri Ramakrishna Paramahamsar's birth centenary day in the year 1935 and later got state govt. approval in the year 1936. That this school is nearing 75 years of dedicated educational service and marching towards its Platinum Jubilee celebrations in the year 2011 March is indeed a matter of great importance and rejoicing. "Thadastu" !

My father, late Kalpattu Sri K. Kuppusawmi Iyer was the first Headmaster in the year 1935 and was in service for six years till year 1941. I studied in this school from 1st class to 5th class, so also my brothers, relatives and friends all studied in this school only. My elder brother Dr. K. Nagarajan was a trusted student endearing to the then secretary Sri C. Ramanujachariar. We are all very proud of this.

The school was housed in a thatched shed then and hence was affectionately called KOTTAI SCHOOL". With cool interiors and flowering garden around this school had a divine "GURUKULAM" ambience.

In keeping with Sri Ramakrishna Mission's tradition, regular prayer and moral lessons besides school syllabus taught to pupil imparted a sense of discipline and good character which was valued very high. This has made all the difference.

I vividly remember Dr. Maria Montessori's system of primary school education, picture book reading lessons, prayer songs and music for all occasions, magic shows, visiting school inspector's appreciatory compliments, generous food offerings on festive occasions from patrons and well wishers all made the school going lively and interesting. Children of all classes (of both rich and poor) studied in this austere but high grade school.

Games like hockey, cricket and football played by elders in the vast play ground of the nearby Ramakrishna Students' Home were inspiring and entertaining to watch.

On the whole, childhood days in this school is often recalled with pride and nostalgia.

"Pleasant memories and experience during school days would last unto graveyard!"

Son of Late Sri.K. Kuppuswami Iyer, First Head Master of the Sri Ramakrishna Mission Centenary Primary School, Mylapore, Chennai - 600 004.

கல்வியின் சிறப்பும் முக்கியத்துவமும்

– கு.ஜெயராமச்சந்திரன்

- 1) ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி கல்வியின் குருவாகவும் ஸ்ரீ சரஸ்வதி கல்வியின்/வித்யாவின் தேவதையாகவும் கருதப்படுவதால் குரு வந்தனமும் சரஸ்வதி வந்தனமும் பள்ளிக்கூடங்களில் தொடக்க நேரத்தில் பாடப்படுகின்றன.
- 2) "மாதா, பிதா, குரு தெய்வம்" என்பது குருவின் உயர்ந்த ஸ்தானத்தை பெருமைப்படுத்துகிறது.
- 3) "கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே, பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே எந்நிலையிலும் ஏழ்மையானாலும் கல்வி கற்க வேண்டும்.
- 4) "கல்விக்கழகு கசடறக் கற்றல்" குறையில்லாமல் நன்றாக முழுமையாகக் கற்கவேண்டும்.
- 5) "கற்க கசடறக் கற்க , கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக" -- --திருக்குறள் --திருவள்ளுவர். நன்றாகக் கற்றபின் அதற்கேற்ப நல்ல உதாரணமாக வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும்.
- 6) "கற்றோரே கற்றோரைக் காமுருவர்" நீதி வெண்பா -- நன்கு படித்தவர்கள் தான் மற்ற படித்தவர்களைப் பற்றி நன்கு அறிந்து மதித்து விரும்புவார்கள்.
- 7) "ஒரு குடிப்பிறந்த பல்லோருள்ளும் மூத்தோன் வருக என்னாது அறிவுடை ஒருவரை அரசரும் விரும்புவார்". ஒரு குடும்பத்தில் மூத்தவன் என்ற காரணத்தைத் தவிர்த்து படித்த அறிவாளியை மட்டும் தான் அரசர் மதித்து விரும்புவார்.
- 8) "அறிவு உடையார் எல்லாம் உடையவர்"
"செல்வத்துள் செல்வம் கல்விச் செல்வம்"
செல்வங்களில் சிறந்ததும் உயர்ந்ததும் கல்விச் செல்வமே.
- 9) "தானத்தில் சிறந்தது வித்யா தானம்" ---- தர்ம சாஸ்திரம், ---- பூமி தானம், பொருள் தானம், பணம் தானம், என எல்லா தானங்களை விட வித்யா (கல்வி) தானமே மேன்மை.
- 10) " எண்ணெழுத்து இகழேல்" ----- ஓளவையார். எண்ணையும் எழுத்தையும் இகழ்ந்து /தூற்றி பேசக்கூடாது.
- 11) "எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்" ----ஓளவையார். எண்ணும் எழுத்தும் மனிதனின் இரு கண்களைப் போன்றவை.
- 12) "எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும் கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு" ----திருக்குறள் --- திருவள்ளுவர். எண்ணும் எழுத்தும் மனிதனின் உயிர் வாழ்வுக்கு இரு கண்களைப் போன்று இன்றி அமையாதுது.
- 13) "எழுத்தறிவித்தவர் இறைவனாவார்" ----- ஓளவையார். கல்வி கற்பித்த ஆசிரியர் கடவுளுக்கு சமம் ஆவார்.
- 14) "அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல் ஆலயம் பதினாயிரம் நாட்டல் அன்னயாவினும் புண்யம் கோடி ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்து அறிவித்தலே" ----- பாரதியார். கல்வி கற்பித்தலே சாலச் சிறந்த புண்ய கார்யமாகும்.

(தொகுத்து உபயம் அளித்தவர் : கு.ஜெயராமச்சந்திரன் ----முதல் தலைமை ஆசிரியர் ஸ்ரீ.குப்புசாமி அய்யரின் மகன் ----முந்தைய பள்ளி மாணவர் 1941 --1945)